LENİN-STALİN

KOMSOMOL VE PARTİ

GENÇLİK DİZİSİ 3

TARİHSEL YAYINCILIK

LENİN-STALİN ■ KOMSOMOL VE PARTİ

komsomol
ve
parti
lenin & stalin
komünist enternasyonal

TARİHSEL YAYINCILIK: 3
Gençlik Dizisi: 3

Kapak: Tekin Ataman - GİO
Dizgi : Sel Dizgi ve Yayıncılık Ltd. Şti. - 511 10 05
Baskı : Özal Matbaası

komsomol
ve
parti

lenin & stalin
komünist enternasyonal

Derleyen:
Bilge Gülen

TARİHSEL YAYINCILIK
Babıali Cad. Birlik Han No: 20/1 Cağaloğlu - İSTANBUL
Tel: 511 10 05

İÇİNDEKİLER

LENİN
Devrimci Gençliğin Görevleri / 10
Öğrenci Hareketi ve Şimdiki Siyasal Durum / 29
Yeni Görevler ve Yeni Güçler'den / 39
Gençlik Birliklerinin Görevleri / 45

STALİN
Genç Komünistler Birliği'nin Görevleri / 71
Genç Komünistler Birliği İçindeki Çelişkiler / 79

KOMÜNİST ENTERNASYONAL'DEN SEÇMELER
Komünistler Enternasyonal ve Komünist Gençlik Hareketi Üzerine Karar / 84
İşçi Gençliğin Yoksullaşmasına Karşı Mücadele Üzerine Karar / 90
Komünist Gençlik Enternasyonali Üzerine Karar / 91
Komünist Gençlik Enternasyonal ve Komünist Gençlik Üzerine Karar / 100
Komünist Gençlik Enternasyonali Üzerine Tezler / 102

LENİN

DEVRİMCİ GENÇLİĞİN GÖREVLERİ[1]

Birinci Mektup

Yanılmıyorsak, ilkin **Osvobojdeniye**'nin 4. sayısında yayımlanan ve **Iskra**'nın[2] da eline geçen, **Öğrenci**[3] gazetesinin yazı kurulunun açıklaması; bize göre **Öğrenci**'nin ilk sayısının çıkışından bu yana, yayımcılarının görüşlerinde dikkate değer bir ilerlemenin göstergesidir. Açıklamadaki görüşlere katılmadığını bildirmekte acele ederken Bay Struve yanılmıyordu; bu görüşler, burjuva-liberal organca böylesine tutarlıca ve hararetle savunulan oportünizm eğiliminden gerçekten de kökten farklıdır. "Devrimci duygu **tek başına** öğrenciler arasında ideolojik birliği sağlayamaz", "bu, şu ya da bu sosyalist dünya görüşüne dayalı sosyalist bir ideal" ve üstelik "belirli ve bütünlüklü" bir görüş "gerektirir" diyerek, **Öğrenci**'nin yayımcıları ideolojik kayıtsızlık ve kuramsal oportünizmle ilkede ayrılmışlar ve öğrencileri devrimcileştirme yolu sorununu uygun bir temele oturtmuşlardır.

Doğrudur, bayağı "devrimcilik"in geçerli bakış açısından, öğrenciler arasında ideolojik birliğin sağlanması bütünlüklü bir dünya görüşü gerektirmez, devrimci düşüncelerin çeşitli türlerine karşı "hoşgö-

rülü" bir tutum ve herhangi belirli bir düşünceler dizisine olumlu bağlılıktan kaçınmayı isteyerek, onu, hatta dışarıda bırakır. Kısacası, bu siyasal ukalaların gözünde, ideolojik birlik (tabii ki, görüşlerin genişliği, ne pahasına olursa olsun ve derhal birliğin önemi vb. hakkında harcıalem sözlerle az ya da çok ustalıkla gizlenen) ideolojik ilkelerin belirli bir yokluğunu gerektirir. Bu düşünce çizgisini savunmak için her zaman belirtilen az çok akla yakın ve ilk bakışta, inandırıcı bir kanıt da, öğrenciler arasında, siyasal ve toplumsal görüşleri çok farklı grupların olduğuna ve mecburen olacağına dair genellikle bilinen ve tartışılmaz olan bu gerçeğe işaret edilmektedir. Bütünlüklü ve belirli bir dünya görüşü isteğinin bu nedenle bu grupların bazısını kaçınılmazca iteceğini ve sonuçta birliği önleyeceğini, uyumlu eylem yerine ayrılık yaratacağını ve böylelikle ortak siyasal saldırının gücünü zayıflatacağını, vb. vb. sonsuzca ilan etmektir.

Bu akla yatkın kanıtı inceleyelim. Örneğin, **Öğrenci**'nin 1. sayısında verilen, öğrencilerin gruplara ayrılışını ele alalım. Bu ilk sayıda yayımcılar henüz belirli ve bütünlüklü bir dünya görüşü isteğini öne sürmemişlerdi, bu nedenle bu sayıyı sosyal-demokrat "dargörüşlülük" önyargısıyla suçlamak doğru değildir. **Öğrenci**'nin ilk sayısındaki başyazı günümüz öğrencileri arasında başlıca dört gruptan bahseder: 1) İlgisiz kalabalık-"öğrenci hareketine tümüyle ilgisiz kişiler" 2) "Okulcular"-yalnızca eğitimle ilgili öğrenci hareketlerini benimseyenler. 3) "genel olarak öğrenci hareketlerine karşı olanlar, ulusçular, anti-semitler vb." ve 4) "siyasal düşünüşlüler",

Çarlık zorbalığının devrilmesi için dövüşmeye inananlar. "Bu grup da iki çelişik unsurlardan oluşur, devrimci görüşler taşıyan saf bir burjuva siyasal muhalefetten olanlar ve son günlerin bir olgusu yani (sadece son günlerin mi? **N. Lenin**) sosyalist düşünüşlü devrimci aydın proletaryadan olanlar." Bu ikinci alt grup da, hepimizin bildiği gibi sosyalist-devrimci öğrenciler ve sosyal-demokrat öğrencilere bölündüğüne göre, günümüz öğrencileri arasında **altı** siyasal grup buluruz: gericiler, ilgisizler, okulcular, liberaller, sosyalist-devrimciler ve sosyal-demokratlar.

Şu soru çıkar: Acaba bu tesadüfi bir gruplaşma, görüşlerin geçici bir dizilişi midir? Sorunla biraz olsun ilgilenmiş herkesin olumsuz cevap vermesi için bu sorunun sadece sorulması yeter. Ve gerçekten öğrencilerimiz arasında herhangi başka bir gruplaşma olamazdı, çünkü, onlar aydınların en duyarlı kesimidir ve aydınlara bu ad tam da, bir bütün olarak toplumdaki sınıf çıkarlarının ve siyasal gruplaşmaların gelişmesini en bilinçlice, en kararlıca ve en kusursuzca yansıttıkları ve belirttikleri için verilir. Siyasal gruplaşmaları bir bütün olarak toplumun siyasal gruplaşmasına uygun düşmeseydi (tekabül etmeseydi) o zaman öğrenciler öğrenci olamazlardı. Burada "uygun düşmek" öğrenci gruplarının ve toplumsal grupların güç ve sayıda mutlak orantılı olması anlamında değil, toplumdaki aynı grupların, öğrenciler arasında zorunlu ve kaçınılmaz varlığı anlamındadır. Sınıf zıtlıklarının (göreceli) başlangıçsal (rüşeym halinde, empriyonik) gelişimi, siyasal eldeğmemişliği, nüfusun büyük, ezici çoğunluğunun po-

lis zorbalığı yönetimi altında ezilmiş ve çiğnenmiş durumuyla bir bütün olarak Rus toplumu, tam bu altı grupla nitelendirilir, yani: gericiler, ilgisizler, **yükselişçiler,** liberaller, sosyalist-devrimciler ve sosyal-demokratlar. "Eğitimle ilgili olanlar" yerine, burada "yükselişçiler", yani siyasal bir mücadele olmaksızın yasaları tanıyarak ilerlemeye, baskı rejimi altında ilerlemeye inananlar, dedim. Böylesi yükselişçiler Rus toplumunun tüm kesimlerinde bulunur ve her yerde, öğrenci "eğitimle ilgili olanlar" gibi, kendilerini meslek çıkarlarının dar sınırlarıyla, ulusal iktisatın ya da devlet ve yerel yönetimlerin kendi özel kollarının düzelmesiyle kısıtlarlar. Böylesi değişik eğilimlerin arasında (eğitimle ilgili olanlar gibi) hiçbir ayırım yapmayarak ve siyaset deyimiyle hükümet biçimiyle ilgili her şeyi siyaset olarak ifade ederek her yerde "siyaset"ten korkuyla kaçarlar. Yükselişçiler her zaman liberalizmimizin geniş temelini oluşturdular ve hâlâ oluşturuyorlar: "barışçı" zamanlarda (Rusça'ya çevirirsek, siyasal gericilik zamanlarında) yükselişçi ve liberal kavramları pratik eşanlamlı olur. Ve hatta savaş zamanlarında, artan halk öfkesi zamanlarında baskı rejimine karşı yükselen saldırı zamanlarında, aralarındaki ayrım çok kez belirsiz kalır. Rus liberali, özgür yabancı bir yayında istibdata karşı doğrudan ve açık bir karşı çıkışla göründüğünde bile, kendisinin her şeyden önce bir yükselişçi olduğunu asla unutmaz ve ikide bir, bir köle gibi, ya da isterseniz, yasalara uyan, sadık ve saygılı bir kul gibi konuşmaya başlar - **Osvobojdeniye**'ye bakınız.

Yükselişçiler ve liberaller arasında belirli ve

açıkça anlaşılır bir sınır çizgisinin yokluğu Rus toplumundaki bütün siyasal gruplarının genel bir özelliğidir. Denilebilir ki, yukardaki altı gruba bölünme yanlıştır. Çünkü Rus toplumundaki sınıfsal bölünmeye uygun gelmez. Ama böylesi bir itiraz temelsiz olurdu. Sınıfsal bölünme tabii ki, siyasal gruplaşmanın nihai temelidir; **son tahlilde** tabii ki, bu gruplaşmayı her zaman belirler. Ama bu nihai temel ancak tarihsel gelişme süreci içinde ve bu sürece katılanların ve bu sürecin yapıcılarının bilinci yükselirken ortaya çıkar. Bu "son tahlil"e ancak, bazen yıllar ve on yıllar süren uzun, inatçı bir mücadele, bazen siyasal bunalımlar biçiminde fırtına gibi patlak veren, diğer zamanlarda sönen ve daha önceleri gibi, geçici olarak kesintiye uğrayan, siyasal mücadeleyle varılır. Örneğin, siyasal mücadelenin özellikle keskin biçimlere büründüğü ve ilerici sınıfın — proletaryanın— özellikle sınıf bilinçli olduğu Almanya'da hâlâ karmaşık sınıf içeriklerini tavizci nitelikleriyle (ama bütün olarak kesinlikle karşı proleter) gizlemeye yarayan Merkez Partisi gibi partiler (ve güçlü partiler) bulunması rastlantı değildir. Rusya'da günümüz siyasal gruplarının sınıf kökeninin, halkın bir bütün olarak siyasal haklardan yoksun durumuyla, üzerindeki dikkate değercesine iyi örgütlenmiş, ideolojice birleşmiş ve geleneksel olarak dışa kapalı bir bürokrasinin hakimiyetiyle koyuca gölgelenmesine şaşmamak gerekir. Asıl şaşırtıcı olan, Rusya'nın Avrupa kapitalist çizgisi üzerinde gelişmesinin, Asyalı siyasal sistemine rağmen, daha şimdiden toplumun siyasal gruplanışı üzerine öylesine güçlü bir damga vurmasıdır.

Bizim ülkemizde de, her kapitalist ülkenin ilerici sınıfı sanayi proletaryası, çoktandır tüm dünyanın sınıf bilinçli proletaryasının programı haline gelen bir programın bayrağı altında, sosyal-demokrasinin önderliğinde kitlesel, örgütlü hareket yoluna girmiştir. Siyasete ilgisiz kişiler kategorisi Rusya'da tabii ki herhangi bir Avrupa ülkesindekiyle kıyaslanamazcasına daha geniştir, ama Rusya'da bile artık bu kategorinin ilkel ve eski eldeğmemişliğinden söz edilemez: Sınıf bilinçli olmayan işçilerin —ve kısmen de köylülerin— ilgisizliği yerini, **bu** ilgisizliğin besili burjuva ve küçükburjuvaların ilgisizliğiyle hiçbir ortak yanı olmadığını açıkça göstererek, artan sıklıkta siyasal huzursuzluk patlamalarına ve etkin karşı çıkışa bırakıyor. Kapitalist gelişmesinin hâlâ göreceli aşağı derecesi sayesinde Rusya'da özellikle çok sayıda olan bu sonuncu sınıf (küçük-burjuvazi, Çev.) bir yandan, şimdiden tartışılmazcasına bazı bilinçli ve tutarlı gericiler üretiyor. Ama diğer yandan ve karşılaştırılmazcasına daha sık olarak, cahil ve ezilmiş "emekçi halk" kitlesinden hâlâ pek az ayrılır ve ideologlarını, tamamıyla yerleşmemiş dünya görüşleri ve demokrat ve ilkel sosyalist düşüncelerin bilinçsiz karmaşasıyla **rasnoçinz**[4] aydınlarının büyük grubu içinden seçer. Eski aydınların liberal-narodnik kesiminin sağ kanadına hem de en sol kanadına: "sosyalist-devrimciler"e özgü olan tam da bu ideolojidir.

"Eski" Rus aydınları dedim. Çünkü liberalizm ile ilkel Narodçuluğu ve belirsiz sosyalizmi hemen hemen tümüyle soyup çıkaran (tabii ki, Rus Marksizminin yardımı olmadan değil) **yeni** aydınlar ülke-

mizde şimdiden görüldü. Gerçek burjuva liberal aydınların oluşumu Rusya'da, özellikle bu sürece Bay Struve, Berdyaev, Bulgakov ve ortakları gibi uyanık ve her oportünist modaya duyarlı kişilerin katılması sayesinde, dev adımlarla ilerliyor. Son olarak Rus toplumunun aydınlara dahil olmayan o liberal ve gerici unsurlara gelince, onların burjuvazimizin ya da toprak sahiplerimizin şu ya da bu kesiminin sınıf çıkarlarıyla ilişkileri, biraz olsun diyelim, Zemstvolarımızın, Dumalarımızın, senet-borsaları kurullarımızın, sergi kurullarımızın, vb. faaliyetlerinden haberli herhangi bir kişi için yeterince açıktır.

* * *

Ve böylece, öğrencilerimizin siyasal gruplaşmasının tesadüfî olmadığı, yukarıda açıkladığımız gibi olmasının zorunluluğu kesin sonucuna, **Öğrenci**'nin ilk sayısıyla birlikte, vardık. Bu olguyu saptadıktan sonra "öğrenciler arasında ideolojik birliği sağlamak", öğrencileri "devrimcileştirmek" vb. ile gerçekte neyi anlamak gerektiği tartışmalı sorununu kolayca çözebiliriz. Böylesine basit bir sorunun tartışmaya yolaçması ilk bakışta tuhaf bile görülüyor. Öğrencilerin siyasal gruplaşması toplumun siyasal gruplaşmasına uygun düşerse öğrenciler arasında "ideolojik birlik sağlama"nın yalnızca şu iki şeyden biri anlamına geldiği sonucu kendiliğinden çıkmaz mı? Ya mümkün olduğunca çok öğrenciyi oldukça belirli bir toplumsal ve siyasal düşünceler dizisine kazanmak, ya da belirli bir siyasal grup öğrencileriyle o grubun öğrenci kitlesi dışındaki üyeleri arasında mümkün

olan en yakın bağı kurmak. Kişinin, öğrencileri devrimcileştirmekten, ancak bu devrimcileştirme sürecinin tümüyle belirli bir içerik ve niteliği düşünerek, söz edebileceği apaçık değil midir? Örneğin, sosyal-demokrat için bu ilkin öğrenciler arasında sosyal-demokrat düşünceler yaymak ve adına "sosyalist-devrimci" denmesine rağmen, devrimci sosyalizmle ortak hiçbir şeyi olmayan düşüncelerle savaşmak; ikinci olarak, okulcu türü dahil her demokratik öğrenci hareketini genişletmeye çalışmak ve onu daha bilinçli ve kararlı yapmak demektir.

Böylesine açık ve basit bir sorunun nasıl karıştırıldığı ve tartışmalı hale getirildiği çok ilginç ve çok tipik bir hikayedir. **Revolutsionnaya Rossiya**[5] (Sayı 13 ve 17) ile **Iskra** (Sayı 31 ve 35) arasında Birleşik Dernekler ve Öğrenciler Örgütleri Kiev Ortak Kurulu'nun "Açık Mektup"u (**Revolutsionnaya Rossiya** sayı 13'de ve **Öğrenci** Sayı 1'de yayınlandı) üzerinde bir tartışma çıktı. Kiev Ortak Kurulu 1902'deki İkinci Tüm-Rusya Öğrenci Kurultayı'nın öğrenci örgütlerinin RSDİP kurullarıyla ilişkiler sürdürmesi kararını "dar" olarak tanımladı. Ve belirli bölgelerdeki öğrencilerin belirli bir kesiminin "Sosyalist-Devrimci Parti"ye yakınlık duydukları oldukça açık olgusu, "öğrenciler, öğrenciler olarak kendilerini tümüyle ne Sosyalist-Devrimci Parti'yle, ne Sosyal-Demokrat Parti'yle birleştirebilirler", gibi çok "tarafsız" ve çok çürük kanıtıyla ustalıkla örtülmüştü. **Iskra** bu kanıtın çürüklüğüne işaret etti. ama **Revolutsionnaya Rossiya,** tabii ki, Iskracılara "ayrılık ve bölünme bağnazları" diyerek ve onları "akılsızlık" ve siyasal olgunluktan yoksunlukla suçlayarak ken-

dini savunmak için silah kuşandı.

Yukarda söylenenlerden sonra böylesi bir kanıtın anlamsızlığı pek çok açıktır. Ortadaki sorun, öğrencilerin oynaması gereken belli bir siyasal roldür. Ve değil mi, ilkin öğrencilerin toplumun geriye kalanından koparılmış olmadıkları ve öyleyse her zaman ve kaçınılmazcasına, bir bütün olarak toplumun siyasal gruplaşmasını yansıttıkları olgusuna gözlerinizi kapamalısınız. Ve sonra, gözleriniz kapalı, öğrenci olarak öğrenciler ya da genel olarak öğrenciler hakkında gevezeliğe geçmelisiniz. Varılacak sonuç... belli bir siyasal partiyle birleşmekten doğan bölünme ve ayrılıkların zararlılığıdır. Bu acayip tartışmayı sonucuna ulaştırmak için, tartışmacının siyasal düzeyden meslek ya da öğretim düzeyine atlamak zorunda kalacağı gün gibi açıktır. İlkin genel öğrenci ilgileri ve genel öğrenci mücadelesinden ve ikinci olarak öğrencilerin eğitimsel amaçlarından, gelecekteki toplumsal faaliyet için kendilerini eğitme ve bilinçli siyasal savaşçılar haline getirme görevinden söz ederek, **Revolutsionnaya Rossiya**'nın "Öğrenciler ve Devrim" (Sayı 17) makalesinde yaptığı tam da böylesi bir uzun atlamadır. Bu iki nokta da çok doğru ama, durumla hiçbir ilgisi yok ve yalnızca sorunu karıştırıyor. Tartışılan sorun, tam da tabiatı gereği partilerin mücadelesiyle ayrılmazcasına bağlı ve kaçınılmaz olarak belirli bir parti **seçme**'yi içeren **siyasal** faaliyettir. Öyleyse, tüm siyasal faaliyet çok ciddi bilimsel eğitim, sağlam inançlar "geliştirmek" ister. Ya da, **hiçbir** siyasal çalışma belli bir eğilimdeki siyasal düşünüşlü kişiler çevreleriyle sınırlanamaz, o nüfusun durmadan daha geniş kesimlerine yöneltil-

melidir, her kesimin meslek çıkarlarıyla bağ kurmalıdır, meslek hareketini siyasal hareketle birleştirmeli ve onun düzeyine yükseltmelidir gerekçesiyle kişi bu seçmeden nasıl kaçınabilir? Ne var ki, kendi konumlarını savunmak için böylesi oyunlara başvurmak zorunda kalmaları olgusu, kişilerin kendilerinin hem kesin bilimsel inançlarda hem sağlam bir siyasal çizgide ne kadar zavallıcasına eksik olduklarını gösterir! Soruna ne yandan yaklaşırsanız yaklaşın, sosyalist-devrimcilerin kendilerini —hem bilimsel teori ve hem pratik siyasete ilişkin olarak— Marksizm, Batı Avrupa "eleştirici" oportünizmi ve Rus küçükburjuva Narodçuluk'u arasında dengeleme çabalarını kınarken sosyal-demokratların çoktandır ortaya koyduğu eski gerçeğin yeniden doğrulanmasını bulursunuz.

Gerçekten siyasal ilişkilerin biraz olsun geliştiği bir durum düşünün ve bizim "tartışmalı sorun"un pratikte nasıl göründüğüne bakın. Bir dinsel parti, bir liberal parti ve bir sosyal-demokrat parti varsayın. Bazı bölgelerde, diyelim, öğrencilerin ve belki de işçi sınıfının bazı kesimleri arasında çalışıyorlar. İkisinin de etkili temsilcilerinin mümkün olan en çoğunu kazanmaya çabalarlar. Tüm öğrencilerin ve işçi sınıfının bütününün ortak, belli genel öğretim ve meslek çıkarlarının varlığı gerekçesiyle, bu temsilcilerin belirli bir partiyi seçmelerine karşı koyacakları düşünülebilir mi? Bu, basım sanatının ayrımsız tüm partilere yararlı olduğu gerekçesiyle partilerin mücadele etmeleri olgusunu reddetmek gibi olurdu. Uygar ülkelerde, en geniş ve en sağlamca kurulmuş öğrenim ve meslek birliklerinin müthiş değerini kav-

ramayan hiçbir parti yoktur; ama her biri onlarda kendi etkisinin hakim olmasına çalışır. Şu ya da bu kurumun partisiz oluşu hakkında konuşmanın genellikle mevcut kurumların, yüzde doksan dokuz zaten çok belirli bir siyasal ruhla doldurulduğu olgusunu örtmek isteyen hakim sınıfların hilesinden başka bir şey olmadığını kim bilmez? Öyleyken sosyalist-devrimcilerimizin yaptıkları, gerçekte, "partisizlik" şerefine gazel okumaktır. **Revolutsionnaya Rossiya** (Sayı 17)'dan örneğin, şu dokunaklı parçayı alalım: "Bir devrimci örgütün, diğer her bağımsız, tabi olmayan örgütü, yıkılması gereken ve ne pahasına olursa olsun saflarına bölünme ayrılık ve dağılma sokulması gereken bir **rakip** saymaya kararlı olması ne kısa görüşlü bir taktiktir!" Bu, Moskova sosyal-demokrat örgütünün öğrencileri yakın yıllarda üniversite çıkarlarının dar sınırlarına çekildikleri için kınayan ve **Revolutsionnaya Rossiya**'nın öğrenci örgütlerinin varlığının, "devrimci olarak beliren"lerin çabalarını işçilerin davasına adamalarını asla önlemediğini bildirerek öğüt verdiği 1896[6] **çağrısına** ilişkin olarak söyleniyor.

Burada ne kadar karışıklık olduğuna bir bakın. Rekabet, ancak bir siyasal örgütle diğer bir siyasal örgüt, bir siyasal eğilimle diğer bir siyasal eğilim arasında mümkündür (ve kaçınılmazdır). Bir yardımlaşma derneğiyle bir devrimci çevre arasında rekabet olamaz. **Revolutsionnaya Rossiya** bu ikincisine birinciyi yoketme kararlılığını atfederken, tamamen saçmalıyor. Ama bu aynı yardımlaşma derneğinde belli bir siyasal eğilim gelişirse, —örneğin devrimcilere yardım etmemek ya da kitaplıktan yasa

dışı kitapları atmak— o zaman her dürüst "siyasal düşünüşlü" kişi onunla rekabete ve doğrudan kavgaya **zorunludur.** Çevreleri, dar üniversite çıkarlarıyla sınırlayanlar varsa (şüphesiz böyleleri vardır ve 1896'da çok daha fazlaydılar!) onlarla çıkarları genişletmek, daraltmak değil, savunucuları arasında bir **mücadele** aynı biçimde gerekli ve zorunludur. Ve, hatırlatalım, **Revolutsionnaya Rossiya** ile **Iskra** arasında tartışmayı doğuran Kiev Kurulu'nun açık mektubunda, sorun, öğrenci örgütleri ve devrimci örgütler arasında değil, farklı eğilimlerdeki devrimci örgütler arasında bir seçme sorunuydu. Böylelikle, **seçmeye** başlayan zaten "devrimci olarak beliren" kişilerden, bizim "sosyalist-devrimciler", devrimci bir örgütle tümüyle bir öğrenci örgütü arasında rekabet kısa görüşlüdür bahanesiyle onları **geri** adım atmaya sürüklüyorlar... Bu gerçekten çok saçma, efendiler!

Öğrencilerin **devrimci** kesimi iki devrimci partiden birini seçmeye başladı ve onlara sunulan ders şu: "Bu etki", öğrencilerin sosyalist kesimimin diğerleri üzerindeki etkisi, "belirli bir (tabii ki, belirsizlik tercih edilir) parti etiketini (bazısı için etiket, bazısı için bayrak) rahatsız ederek, öğrenci arkadaşlarının akli bilincini bozarak (bütün ülkelerin tüm burjuva basını, sosyal-demokrasinin büyümesini her zaman masum arkadaşlarının bilincini bozan elebaşlara ve karışıklık çıkarıcılara bağlar) elde edilmedi." Şüphesiz, her dürüst öğrenci sosyalistlere yöneltilen bu "rahatsız etme etiketleri" ve "bilinç bozma" suçlamaları için ne düşünmeyi bilecektir. Ve bu belkemiksiz, gevşek ve ilkesiz sözler, parti örgütü, parti tu-

tarlılığı ve şerefi, parti bayrağı düşüncelerinin hâlâ böylesine ölçülmezcesine zayıf olduğu Rusya'da söz konusu ediliyor!

Bizim "sosyalist-devrimciler" devrimci öğrencilere, "devrimci kamptaki hizip kavgalarını bir yana bırakarak, genel siyasal hareketle dayanışma"sını ilan eden eski öğrenci kurultaylarını örnek olarak gösteriyorlar.. Bu "genel siyasal" hareket nedir? Sosyalist hareket artı liberal hareket. O ayrımı bir yana bırakmak, en yakın hareketi, liberal hareketi tutmak demektir. Böyle yapmayı teşvik edenler de "sosyalist-devrimciler"! Kendilerine **ayrı** bir parti diyenler, parti mücadelesinden ayrılmayı teşvik ediyorlar! Bu, o partinin, siyasal mallarını kendi **bayrağı** altında taşıyamadığını ve kaçakçılığa başvurmak zorunda kaldığını göstermiyor mu? O partinin **kendine özgü** herhangi bir belirli program temelinden yoksun olduğu açık değil mi? Bunu şimdi göreceğiz.,

* * *

Sosyalist-Devrimcilerin öğrenciler ve devrim hakkındaki tartışmalarındaki yanlışları, yalnızca, bizim yukarda göstermeye çalıştığımız mantık yokluğuna bağlanamaz. Bir anlamda iş tersinedir: Tartışmalarının mantıksızlığı onların temel yanlışından çıkar. Bir "parti" olarak, daha başından, öylesine çelişik, öylesine kaygan bir tutum benimsediler ki, oldukça dürüst ve siyasal düşünüşe içlerinde çok yetenekli kişiler bile sürekli sallanmaksızın ve düşmeksizin onu koruyamazlardı. "Sosyalist-Devrimciler"in sosyalist davaya yaptıkları zararı,

Sosyal-Demokratlar'ın, tek tek yazarlar ya da önderlerin yaptıkları çeşitli hatalara atfetmedikleri her zaman hatırlanmalıdır. Tersine, bütün bu hataları, yanlış bir program ve siyasal konumun kaçınılmaz sonucu sayarlar. Öğrenci sorunu gibi bir konuda bu yanlışlık özellikle görülür ve burjuva-demokratik bir bakış açısıyla cicili-bicili bir devrimci sosyalizm örtüsü arasındaki çelişki belirir. Gerçekten **Revolutsionnaya Rossiya**'nın program makalesi "Öğrenciler ve Devrim"deki düşünüş dizisini inceleyin. Yazarın temel vurgulaması "gençlik"in "hedeflerinin bencil olmayışı ve arılığı", "idealist güdülerinin gücü" üzerinedir. Onların "yenilikçi" siyasal çabalarının açıklamasını burada arıyor. Bir yandan, baskı rejimi ve nüfusun çok geniş ve türdeş olmayan kesimleri arasında uzlaşmaz bir zıtlık yaratan, diğer yandan, siyasal hoşnutsuzluğun herhangi bir belirtisinin üniversiteler dışında ifade edilmesini çok zor hale getiren (yakında, hale getirirdi dememiz gerekecek) Rusya'daki toplumsal hayatın gerçek koşullarında aramıyor.

Yazar sonra silahlarını, Sosyal-Demokratlar'ın, öğrenciler arasında farklı siyasal grupların varlığına bilinçlice tepki gösterme, benzer siyasal grupların daha yakın birliğini sağlama ve siyasetçe birbirine benzemeyenleri ayırma girişimlerine çeviriyor. Bu girişimlerden herhangi birini özellikle yanlış diye eleştirdiği yok, bunların hepsinin her zaman tümüyle başarılı olduğunu söylemek saçmalık olur. Hayır, o, farklı sınıf çıkarlarının siyasal gruplaşmada da zorunlu olarak yansıyacağı, ne kadar bencil olmayan, arı, idealist, vb. olurlarsa olsun, öğrencilerin,

bir bütün olarak toplumdan ayrık olamayacağı ve sosyalistlerin görevinin bu farkı örtmek değil, tersine mümkün olduğunca geniş olarak açıklamak ve bir siyasal örgüt içinde cisimleştirmek olduğu düşüncesi tamamen yabancıdır. Yazar, olayları, bir sosyal-demokratın materyalist bakış açısından değil, bir burjuva demokratın idealist bakış açısından görüyor.

Bu nedenle devrimci öğrencilere "genel siyasal hareket"e bağlılık çağrısını yayınlamaktan ve tekrarlamaktan utanmıyor. Kendisi için temel sorun, birleştirilmesi gereken genel siyasal, yani genel demokratik harekettir. Bu birlik, "genel öğrenci örgütlerine paralel olarak" gruplaşması gereken, "saf devrimci çevreler"ce bozulmamalıdır. Bu geniş ve birleşik hareketin çıkarları açısından, **parti etiketlerini** "zorlamak" ve arkadaş-larımızın akli bilincini bozmak, tabii ki, canice olur. Bu 1848'de[7] burjuvazi ve proletaryanın çatışan sınıf çıkarlarına işaret etme girişimlerinin "ayrılık ve bölünme fanatiklerinin" "genel" kınanmasına yolaçtığı sıralarda, tam da burjuva demokratlarının görüşüydü. Reformlar yoluyla, sınıf işbirliği yoluyla barışçıl yoldan büyük bir birleşik demokrat parti özleyen, en son tür burjuva demokratların-oportünist ve revizyonistlerin görüşü de budur. Onlar her zaman "hizip" kavgalarının düşmanları ve "genel siyasal" hareketin destekçileri olmuşlardır ve olmak zorundadırlar.

Gördüğünüz gibi, bir sosyalistin bakış açısından, saçmalık noktasına kadar mantıksız ve çelişik olan Sosyalist-Devrimcilerin tartışmaları burjuva demokratın bakış açısından görüldüğünde oldukça

anlaşılır ve tutarlı hale gelir. Bu böyledir, çünkü Sosyalist-Devrimci Parti, gerçekte burjuva demokratların bir **alt-bölümünden,** yapısı bakımından entelektüel yönü ağır basan görüşleri bakımından özünde küçük-burjuva olan ve teorik düşüncelerinde günümüz oportünüzmiyle eski Narodnizmini seçmeci (eklektik) olarak birleştiren bir alt bölümden başka bir şey değildir.

Burjuva demokratın birlik hakkında sözlerinin en iyi çürütülmesi siyasal gelişmenin ve mücadelenin kendisinin akışıdır. Ve Rusya'da gerçek hareketin büyümesi şimdiden **bu** tür çürütmeye yolaçmıştır.» "Eğitimle ilgili olanları" öğrenciler arasında ayrı bir grup olarak düşünüyorum. Gerçek bir mücadele olmadığı sürece, okulcular "genel öğrenci" kitlesinden ayrı değildirler ve öğrencilerin bütün "düşünen kesim"inin "birliği" dokunulmaz görünüyordu. Ama **eylemler** başlar başlamaz, farklı unsurların birbirinden ayrılması kaçınılmaz oldu.»

«Siyasal hareketin ve baskı rejimine doğrudan saldırının ilerlemesi —herkesi birleştirmek hakkında tüm boş sözlere rağmen— siyasal gruplaşmasının daha çok belirliliğiyle derhal damgalandı. Okulcuların ve siyasal düşünüşlülerin ayrılmasının ileriye doğru büyük bir adım olduğundan, kesinlikle, hemen hiç kimse şüphe etmez. Ama bu ayrılık sosyal-demokrat öğrencilerin okulculardan "kopma"ları anlamına mı gelir? **Revolutsionnaya Rossiya** gelir diye düşünüyor.» (Sayı 17, sayfa 3'e bakınız).

Yalnızca yukarda gösterdiğimiz düşünce kargaşası yüzünden öyle düşünüyor.« Siyasal eğilimlerin tam olarak ayrılması meslek ve öğrenim birliklerinin

bir "kopuş"unu asla ifade etmez. Öğrenciler arasında çalışmaya başlayan bir sosyal-demokrat, ya kendisi ya temsilcileri aracılığıyla, mümkün olan en geniş "tümüyle öğrenci" ve öğrenim çevrelerinin mümkün olan en çoğuna girmeye **mutlaka** çabalayacaktır. Yalnızca akademik özgürlüğü isteyenlerin görüşlerini genişletmeye ve hâlâ bir program arayanlar arasında sosyal-demokrat programın ta kendisini yaymaya çalışacaktır.

Toparlayalım. Öğrencilerin belli bir kesimi belirli ve bütünlüklü bir sosyalist dünya görüşü edinmek istiyor. Devrimci harekette pratik olarak yer almak isteyen öğrenciler için, bu hazırlık çalışmasının esas amacı ancak, şimdi devrimciler arasında biçimlenmiş iki eğilimden birinin bilinçli ve dönülmez seçimi olabilir. Öğrenciler arasında ideolojik birlik sağlamak, onları genel olarak devrimcileştirmek vb. mazeretiyle böylesi bir seçmeye karşı çıkan, sosyalist bilinci belirsizleştiriyor ve gerçekte ideolojik ilkeler yokluğunu vaaz ediyor. Öğrencilerin siyasal gruplaşması bir bütün olarak toplumun siyasal gruplaşmasını yansıtmazlık edemez. Ve siyasal bakımdan birbirine benzemeyen grupların bilinçli ve tutarlı ayrılması için çabalamak her sosyalistin görevidir. Sosyalist-Devrimci Parti'nin öğrencilere "genel siyasal hareketle dayanışmalarını ilan etme ve devrimci kamptaki hizip kavgalarını bir yana bırakma" çağrısı, özünde, sosyalist bakış açısından burjuva demokrat bakış açısına, geriye gitme çağrısıdır. Bu şaşırtıcı değildir, çünkü "Sosyalist-Devrimci Parti" Rusya'daki burjuva demokratların ancak bir alt bölümüdür. Sosyal-demokrat öğrencilerin diğer bütün

devrimci çizgilerden ve politikacılardan kopması hiçbir biçimde genel öğrenci kitlesi ve eğitim örgütlerinden kopuşunu ifade etmez. Tersine, kişi, ancak tamamıyla belirli bir program temeli üzerinde, en geniş öğrenci çevreleri arasında onların okulcu görüşünü geliştirmek ve bilimsel sosyalizmi, yani Marksizmi yaymak için çalışabilir ve çalışmalıdır.

Son söz: Sonraki mektuplarda **Öğrenci**'nin okuyucularıyla, bütünlüklü bir dünya görüşü biçimlendirmede Marksizmin önemini, Sosyal-Demokrat Parti ile Sosyalist-Devrimci Parti'nin ilkeleri ve taktikleri arasındaki farkları, öğrenci örgütlenmesinin sorunlarını ve öğrencilerin, genel olarak işçi sınıfıyla ilişkisini tartışmak isterim.

---

1. Lenin bu makaleyi Ö**ğrenci** gazetesinin yazı kurulunun isteği üzerine yazdı. Makale Eylül 1903'te gazetenin 2-3. sayısında "Özgür Forum" sütununda yayımlandı. Makalenin "Birinci Mektup" diye bir altbaşlığı var. Ama anlaşılan Lenin başka mektuplar yazamadı.

   Makale, **Öğrenci** gazetesinden bir yeniden basım olarak ve teksir halinde (son söz olmaksazın) "öğrencilere, Devrimci Gençliğin Görevleri (Sosyal-Demokrasi ve Aydınlar)" başlığı altında yayımlandı. Moskova Üniversitesi öğrencileri makalenin bir taşbaskısı yayımını çıkardılar. Kitapçık Rusya'da yaygın olarak dağıtıldı. Polis Dairesinin 1904-5'in eksik verilerine göre, kitapçığın nüshaları Katerinoslav, Nijni-Novgorod, Kazan, Odesa, Smolensk ve Minsk Guberniasında tutuklamalar ve ev aramaları arasında bulundu.
2. **Iskra** (Kıvılcam) , Lenin tarafından 1900'de kurulan ilk tüm Rusya yasadışı Marksçı gazete, **Iskra,** Rusya'da işçi sınıfının devrimci bir Marksçı partisinin kurulma-

sında belirleyici bir rol oynadı.

Aralık 1900 tarihli ilk sayı Leipzig'te çıktı. Sonraki sayılar Münih, Londra (Temmuz 1902'den itibaren) ve Cenevre'de (1903'ün baharından itibaren) yayımlandı.

Iskra, başlıca uluslararası gelişmelerin, temel olarak uluslararası işçi sınıfı hareketinin sorunlarının yanında Rusya'da proletarya ve tüm çalışan halkın çarlığa karşı devrimci mücadelesinin sorunlarına özel dikkat ayırdı. Lenin gerçekte gazetenin başyazarı ve önderiydi, Rusya'da proletaryanın Parti örgütü ve sınıf mücadelesinin temel sorunları üzerine makaleler yazdı.

Iskra, Parti güçlerinin toparlama merkezi, Parti kardolarının toplanması ve eğitilmesi için bir merkez oldu.

Lenin'in girişimi ve onun doğrudan katılmasıyla **Iskra** yazı kurulu Parti programının bir taslağını yaptı ve R.S.D.İ.P.nin İkinci Kurultayını hazırladı. Özel bir kararda, kurultay Partinin kuruluşunda **Iskra**'nın önemli rolüne işaret etti ve onu R.S.D.İ.P.nin temel organı olarak ilan etti.

İkinci Kurultaydan az sonra Plehanov'un desteğiyle, Menşevikler gazetenin denetimini ele aldılar ve 52. sayıdan başlayarak o, devrimci Marksçılık'a ve Partiye karşı mücadelenin bir aracı ve oportünizmin bir sözcüsü haline çevirdiler. Yayımı Ekim 1905'te durduruldu.

3. **Öğrenci** —Devrimci öğrencilerin yayınladığı bir gazete. Hepsi iki sayı çıktı, sayı 1 ve sayı 2-3. Yayıma Rusya'da başlandı ama birinci sayının tüm nüshalarına matbaada el kondu. Nisan 1903'de Cenevre'de tekrar basıldı ve sonraki çifte sayı Zürih'te basıldı.

Lenin'in sözünü ettiği başyazı şöyle diyordu: "Şu ya da bu Rus muhalefet partisini tutmazken, yazı kurulu, öğrenciler arasında, onların ideolojice birleştirilmesinin gerekli bir güçlü etkeni olarak, belirli, bütünlüklü,

siyasal ve sosyalist bir dünya görüşü oluşturmak amacıyla, sayfalarını, devrimci mücadelenin teorik ve pratik sorunlarının Rus devrimci düşüncesinin hatta en aşırı akımlarının temsilcilerince tartaşılmasına ayırmayı gerekli bulur".

4. **Raznochintsy** (yani, bayağılar) —Aristokrat olmayan Rus toplumunun papaz, kamu görevlisi, orta burjuvazi, tüccar ve köylü ailelerinden gelen eğitilmiş temsilcileri.
5. **Revoluzsionnaya Rossiya** (Devrimci Rusya) —Rusya'da 1900'ün sonundan itibaren Sosyalist-Devrimciler Birliği tarafından yayımlanan bir yasa dışı Sosyalist-Devrimci gazete. Ocak 1902'den Aralık 1905'e kadar Cenevre'de, Sosyalist Devrimci Partinin resmi örgeni olarak çıktı.
6. Moskovadaki ilk Marksçı örgüt. İşçi Birliğinin 15 Kasım 1896'da öğrencilere yaptığı çağrıdan sözediliyor.
7. 1948'de Fransa ve Almanya'daki devrimden söz ediliyor.

ÖĞRENCİ HAREKETİ VE ŞİMDİKİ SİYASAL DURUM[1]

St. Petersburg Üniversitesinde bir öğrenci grevi yapılıyor. Bir kısım diğer yüksek öğrenim kuruluşları da buna katıldı. Hareket şimdiden Moskova ve Harkov'a yayıldı. Yabancı ve yerli gazeteler ile ve Rusya'dan gelen özel mektuplardaki haberlere bakılırsa oldukça geniş bir **akademik** hareketle karşı karşıyayız.

Eski günlere dönüş! Devrim öncesi* Rusya'ya dönüş! Bu olaylar her şeyden çok bunu ifade ediyor. Eskiden olduğu gibi, resmi gericilik üniversitelerde vidayı sıkıştırıyor. Baskı rejimi Rusya'sında öğrenci örgütlerine karşı ebedi mücadele, öğrencilere 1905 sonbaharında söz verilen özerkliğe karşı Karayüz Bakan Schwartz'ın —"Başbakan" Stolipin'le tam uyum halinde hareket ederek— bir haçlı seferi biçimini aldı. (Devrimci işçi sınıfının saldırısıyla karşı karşıyayken, istibdat, Rus yurttaşlarına neler "söz" vermedi ki!) O özerklik ki, istibdatın "yapacak daha önemli şeyleri" olduğu sürece öğrencilerce kullanılabilen, aksi halde istibdat tarafından kaldırılması gereken bir "haktı."

* 1905 Devrimi.

Eskiden olduğu gibi, liberal basın, bu defa bazı Ekimcilerle birlikte, ancak gericiliğe yarayacak, vb. vb. vb. yasadışı yollara başvurmamaları için öğrencilere yalvararak ağlayıp sızlıyor, —profesörler de gericilik yolunu tutmaması ve "çalkantılarla bitkin bir ülke"de "reformların yardımıyla barış ve düzeni sağlamak" için mükemmel bir fırsattan yararlanmasını hükümete yalvararak ağlıyor ve sümüklerini çekiyorlar. Ne kadar antika ve eskimiş, ne kadar bayağı tüm bu nağmeler ve geçen yüzyılın seksenlerinin sonunda, yirmi kadar yıl önce olanları gözlerimizin önünde ne canlılıkla diriltiyorlar! O zamanla şimdiler arasındaki benzerlik, şu anı kendi başına içinden geçtiğimiz üç devrim yılından ayrı olarak ele aldığımızda daha da çarpıcı oluyor. Çünkü Duma (ilk bakışta) aynı devrim öncesi kuvvet ilişkilerini ancak en küçük bir farklılıkla ifade ediyor. Her türlü temsili kuruma, sarayla olan ilişkilerini ve memur arkadaşının etkisini kullanmayı tercih eden vahşi toprakağasının üstünlüğü; iyiliksever efendilerinden farklı olmaya cesaret edemeyen tüccarlar (Ekimciler) tarafından aynı memurun desteklenmesi; her şeyden çok sadakatlarını ispatlamakla ilgilenen ve iktidardakilere çağrıları, liberalizmin siyasal faaliyeti olarak tanımlayan burjuva aydınlarının "muhalefeti": Ve Duma'daki işçi temsilcileri, açık kitle mücadelesiyle proletaryanın yakınlarda oynadığı rolü zayıfça, pek çok zayıfça hatırlatıyor.

Böylesi koşullarda öğrencilerin ilkel akademik mücadelesinin eski biçimlerine herhangi bir önem verebilir miyiz? diye sorulabilir. Eğer liberaller seksenlerin "siyaset" düzeyine inmişlerse (tabi ki bura-

da siyasetten ancak alayla sözedilebilir.) Akademik mücadeleyi şu ya da bu yolla desteklemek gereklidir kararına varmak, sosyal-demokrasinin hedeflerinin bir alçaltılması olmayacak mı?

Şurada burada sosyal-demokrat öğrenciler bu soruyu soruyorlar. Her ne ise, yazı kurulumuz bir grup sosyal-demokrat öğrenciden, başka şeyler yanında şöyle diyen bir mektup aldı:

"13 Eylül'de St. Petersburg öğrencilerinin bir toplantısı, bir tüm-Rusya öğrenci grevi için öğrencilere çağrıda bulunmayı kararlaştırdı. Bu çağrı için gösterilen neden, Schwartz'ın izlediği saldırgan taktikler. Grevin amaç dizisi akademiktir hatta toplantı, Moskova ve St. Petersburg Profesörler Kurulu'nun özerklik mücadelesindeki "ilk adımlar"ını selamlıyor. St. Petersburg toplantısında konulan akademik dizi bizim kafamızı yordu. Şimdiki koşullarda onu, itiraz edilir sayıyoruz. Çünkü öğrencileri geniş bir cephede etkin bir mücadele için birleştiremez. Biz öğrenci eylemini ancak genel siyasal eylemle birleştirilmiş bir şey olarak düşünüyoruz, hiçbir durumda ondan ayrı olarak değil. Öğrencileri birleştirmeye yetenekli unsurlar eksik. Bu nedenle biz akademik eyleme karşıyız."

Mektup yazarlarının yaptığı yanlış ilk bakışta görülebileceğinden çok daha büyük siyasal önemdedir. Çünkü, onların tartışması tam söylersek, bu belirli (özel) grevde yer almak sorunuyla karşılaştırılamayacak kadar geniş ve önemli bir konudur.

"Biz öğrenci eylemini ancak genel siyasal eyleme göre ayarlanmış bir şey olarak düşünüyo-

ruz. Bu nedenle biz akademik eyleme karşıyız."

Böylesi bir tartışma kökten yanlıştır. Devrimci şiar —öğrencilerin ve proletaryanın birleşik eylemine doğru çalışmak vb.— burada genişleyen bir temel üzerinde çok yönlü savaşçı ajitasyon için canlı bir yol gösterici olmaktan çıkar ve hareketin farklı biçimlerinin farklı aşamalarına mekanikçe uygulanan cansız bir dogma olur. Devrimin derslerindeki "son sözü"ü tekrarlayarak sadece birleşik siyasal eylemi ilan etmek yetmez. Her olanaktan, her koşuldan ve öncelikle, ne olursa olsun, ileri unsurlarla istibdat arasındaki kitleleri etkileyen her çatışmadan **yararlanarak** siyasal eyleme geçileceği korkusuyla her aşamadan uygunca geçildiğinden emin olmak vb. tabii ki bizim sorunumuz değildir. Böylesi bir görüş, en zararlı bilgiçlik olurdu ve ancak oportünist bir siyasete yolaçardı. Diğer bir yanlış da değişmez diye yanlış yorumlanan bir şiar yüzünden kişilerin ortaya çıkan gerçek durumu ve özgül kitle hareketinin gerçek koşullarını hesaba katmayı reddetmeleri onun kadar zararlıdır. Bir şiarın böyle bir uygulanışı kaçınılmaz olarak devrimci lafazanlık halinde soysuzlaşır.

Bir akademik hareketin siyasal hareketin düzeyini düşürdüğü ya da böldüğü ya da ondan uzaklaştığı koşullar mümkündür ve bu durumda sosyaldemokrat öğrenci grupları ajitasyonlarını böylesi bir harekete karşı yoğunlaştırmaya tabii ki zorunlu olurdu. Ama herhangi bir kişi görebilir ki şu sırada nesnel siyasal koşullar farklıdır. akademik hareket, dar ölçüde bir özerkliğe az çok alışmış yeni öğrenci "kuşak"ı arasında bir hareketin **başlangıcını** ifade

ediyor. Ve bu hareket şimdiki zamanda kitle mücadelesinin diğer biçimlerinin olmadığı bir sırada, bir durgunluğun çöktüğü ve geniş halk kitlesinin hâlâ sessizce, yoğunlukla ve yavaşça üç devrim yılının tecrübesini **sindirmeye** devam ettiği bir sırada başlıyor.

Böylesi koşullarda sosyal demokratlar "akademik eyleme" karşı çıksalardı büyük bir hata yaparlardı. Hayır, partimize bağlı öğrenci grupları hareketi desteklemek, yararlanmak ve yaymak için her çabayı göstermelidir. Hareketin ilkel biçimlerinin sosyal-demokratlarca diğer her destelenmesinde olduğu gibi, şimdiki destek de, her şeyden çok çatışmayla ayağa kalkan ve genel bir kural olarak siyasal çatışmalarının **ilk** tecrübesi, bu biçim çatışma olan daha geniş kesimler üzerinde ideolojik ve örgütsel etkiden oluşmalıdır. Üniversitelere son iki yılda giren öğrenci gençlik siyasetten hemen hemen tümüyle kopuktu. Ve yalnız düzenin profesörlerince ve hükümet basınınca değil, liberal profesörlerce ve tüm Kadet Partisince[2]de dar bir akademik özerkçilik ruhuyla eğitildiler. Dövüşe katılanlar ister kavrasın ister kavramasın, bu gençlik için geniş ölçekli bir grev, bir sayasal çatışmanın başlangıcıdır (Eğer bu gençlik geniş ölçekli bir grev örgütlemeye yetenekliyse ona bu girişiminde yardım için her şeyi yapmalıyız. Ama tabii ki herhangi bir burjuva hareketin başarısını güvencelemek biz sosyalistlere düşmez). Görevimiz, "akademik" protestocu kitlesine çatışmanın nesnel anlamını açıklamak, onu **bilinçli** siyasal çatışmaya dönüştürmek, sosyal-demokrat öğrenci gruplarınca yürütülen ajitasyonu on kat artırmak ve

tüm bu faaliyeti öyle bir biçimde **yöneltmektir** ki, son üç yılın tarihinden devrimci sonuçlar çıkarılsın, yeni bir devrimci mücadelenin kaçınılmazlığı anlaşılsın ve istibdatın devrilmesi ve bir kurucu meclisin toplanmasını isteyen bizim eski ve oldukça zamanlı şiarlarımız yeni demokrat kuşaklar için bir daha tartışma konusu ve siyasal yoğunlaşmanın denektaşı olsun.

Hiçbir koşul altında böylesi çalışmadan kaçınmaya sosyal-demokrat öğrencilerin hakkı yoktur ve bu çalışma şimdiki zamanda ne kadar zor olursa olsun belirli (özel) ajitasyoncular şu ya da bu üniversitede öğrenci derneğinde, toplantısında vb. hangi tersliklerle karşılışırlarsa karşılaşsınlar şöyle diyeceğiz: Kapıyı çal, sana açılacaktır. Siyasal ajitasyon çalışması hiçbir zaman boşa gitmez. Onun başarısı, yalnızca, şu anda çoğunluk kazanmakla ya da düzenlenmiş siyasal eylem için rıza almakla ölçülmez. Bunun hepsini derhal elde etmemiz mümkün değildir. Ama bizim örgütlü bir proleter partisi olmamız bu nedenledir, geçici başarısızlıklardan cesaretini kaybetmemek, ama en zor koşullarda bile sebatla, şaşmaksızın ve tutarlıca **çalışmamızı** sürdürmek için.

Aşağıda yayımladığımız St. Petersburg Ortak Öğrenci Kurulu'nun çağrısı, öğrencilerin en etkin unsurlarının bile inatla salt akademik hedeflere yapıştıklarını ve hâlâ Kadet-Ekimci nağmesini çaldıklarını gösteriyor. Ve bu, Kadet-Ekimci basının, mücadelenin en yüksek noktasında onun zararlı, canice vb. olduğunu kanıtlamaya çalışarak, greve karşı en iğrenç biçimde davrandığı sırada oluyor.

Partimizin St. Petersburg Kurulu'nun, Ortak Kurul'a vermeyi gerekli bulduğu karşı cevabı ancak selamlayabiliriz.

Bakan Schwartz'ın kamçıları, günüzümün öğrencilerini "akademisler"den "siyasetçiler"e çevirmeye, daha yetmiyor. Yeni kadrolara tam devrimci bir eğitim vermek için onların birçok Kara-Yüz başçavuşunun ağırlıklı kamçılarına ihtiyacı var. Stolipin'in siyasetiyle eğitilen, karşı-devrimin her adımıyla eğitilen bu kadrolar, Kara Yüz-Ekimci Duma'yla güçlerini birleştiren istibdatla, ulusal ölçüde burjuva-demokratik çatışmaların nesnel kaçınılmazlığını açıkça gören bizlerin, sosyal demokratların sürekli dikkatini gereksinirler.

Evet, ulusal ölçüde. Çünkü Rusya'yı geriye döndüren Kara-Yüz karşı-devrim yalnızca devrimci proletaryanın saflarında yeni savaşçılar çelikleştirmiyor, kaçınılmazcasına, proleter olmayanların, yani, burjuva demokratların yeni bir hareketini de ayağa kaldıracak. (Bu nedenle, tabii ki, **tüm muhalefetin** mücadelelede yer alacağı anlamına değil de, burjuvazi ve küçük burjuvazinin gerçekten demokrat unsurlarının, yani mücadeleye yeteneklilerin geniş bir katılımı olacak anlamına gelir). 1908 Rusyası'nda bir kitle öğrenci mücadelesinin başlaması bir siyasal belirtidir, karşı-devrimin getirdiği şimdiki bütün durumun bir belirtisidir. Binlerce ve milyonlarca iplik, öğrenci gençliği orta ve aşağı burjuvaziye, küçük memurlara, köylülüğün belli gruplarına, din adamlarına vb. bağlar. Eğer 1908 ilkbaharında, Pyotr Struve tarafından temsil edilen eski Kadet yarı-toprakağası birliğin hafifçe solundaki **"Osvobojdeni-**

ye Birliği"[3] ni canlandırmak için çaba gösteriliyorsa; sonbaharda Rusya'da demokrat burjuvaziye herkesten yakın gençlik kitlesi karışmaya başlıyorsa; kiralık kalemler, on kat kötülükle, okullardaki devrime karşı bir daha ulumaya başladıysa, alçak liberal profesörler ve Kadet önderler o sevgili Ekimcileri hoşnutsuz eden, iktidardaki Ekimcileri "itebilecek" zamansız, tehlikeli, felaketli grevlere ağlayıp sızlıyorlarsa, bu barut kutusunda yeni barut toplanmaya başladı demektir, gericiliğe karşı tepkinin başlaması **yalnızca** öğrenciler arasında **değil** demektir!

Ve bu başlangıç ne kadar zayıf ve embriyonik halinde olursa olsun işçi sınıfının partisi bundan yararlanmalıdır ve yararlanacaktır. Biz, devrimci şiarlarımızı ilkin okuma çevrelerine, sonra işçi kitleleri arasına, sonra sokaklara, sonra barikatlara taşıyarak devrimden önce yıllar ve onyıllarca çalışmaya yetenekliyiz. **Şimdi de,** öncelikle günün görevini oluşturan ve ortak siyasal eylem hakkındaki tüm konuşmanın boş sözler olacağı şeyi örgütlemeye, yani devrimci parolaları için kitleler arasında her yerde **siyasal ajitasyon** yürüten güçlü bir proleter örgütü inşa görevine yetenekli olmalıyız. Üniversite gruplarımızın da yerine getirmesi gereken, kendi alanlarında böylesi bir örgütün kurulması ve somut harekete dayalı bu ajitasyondur.

Proletarya, geride kalan olmayacaktır. O ziyafet konuşmalarında, yasal birliklerde, üniversite duvarları içinde, temsili kurumların kürsülerinde üstünlüğü çokça burjuva demokratlarına kaptırır. Kitlelerin ciddi ve büyük devrimci mücadelesinde üstünlüğü asla kaptırmaz ve kaptırmayacaktır. Bu müca-

deleyi kıvamına getirmek için tüm koşullar bazılarımızın umduğu kadar hızla ve kolayca olgunlaşmıyor ama bu koşullar olgunlaşıyor ve şaşmazca kıvam kazanıyor. Ve küçük akademik çatışmaların küçük başlangıcı büyük bir başlangıçtır, çünkü onun ardından bugün değilse yarın, yarın değilse öbür gün, büyük devamları gelecektir.

---

1. Lenin bu makaleyi 1908'deki öğrenci hareketinin önderlerinden birinin mektubuna cevaben yazdı. Öğrenci hareketi, üniversite özerkliğini ezmeye ve öğrencilerin 1905'de kazandığı tüm özgürlükleri kaldırmaya girişen Eğitim Bakanı Schwartz'ın izlediğini gerici siyasete karşı yöneltilmişti.

   Hareket, Sosyal-Demokrat öğrencilerin önemli bir rol oynadığı ortak öğrenci kurulları tarafından yöneltiliyordu. Ama çok kere kurullar öğrencilerin ruhdurumunu gözardı ediyor ve onların isteklerini yasaklamaya çılışıyordu. Böylece, 13 Eylül 1908'de St. Petersburg Üniversitesindeki genel öğrenci toplantısı öğrencileri, hükümetin yüksek okula ilişkin siyasetine karşı çıkmaya teşvik eden bir karar kabul etti ve bir tüm Rusya grevi yapmayı önerdi (karardan bölümler ve Lenin'in makalesi **Proletary**'nin aynı sayısında yayımlandı). Ama St. Petersburg Ortak Kurulu kararı iptal etti ve "Topluma ve öğrencilere", yalnızca "eğitim ve kültür"ü savunma gereğinden sözeden bir çağrı yaptı.

   Moskova'da bir küme Sosyal-Demokrat öğrenci, onun belirgin bir siyasal nitelik taşıması, gerektiğinde ısrar ederek grave karşı yanlış bir tutum aldı. Lenin makalesinin büyük bir bölümünü bu yanlış tutumun eleştirisine ayırdı.

2. **Anayasal-Demokrat Parti** —Rusya'da liberal-kıralcı burjuvazinin baş partisi. O Ekim 1905'de kuruldu ve içine burjuvazinin, toprak sahiplerinin ve burjuva aydınlarının temsilcilerini alıyordu. Kitleleri aldatmak için o kendisine "halkın özgürlüğünün bir partisi" diyordu ama gerçekte onun istekleri bir anayasal kırallığındakilerden öteye geçmiyordu. Gerçekte o, çar ve feodal toprak sahipleriyle iktidarı paylaşmak istiyordu. Rusya'daki 1917 Şubat burjuva demokratik devrimi sırasında parti kırallığı kurtarmaya çalıştı. Geçici Hükümette kilit mevkileri ellerinde tutan Kadetler çalıştı. Geçici Hükümette kilit mevkileri ellerinde tutan Kadetler bir halk düşmanı karşı devrimci siyaset izlediler. Ekim Sosyalist Devriminden sonra Kadetler Sovyet İktidarına şiddetle karşı çıktılar ve müdahelecilerin tüm silahlı karşı devrimci eylemlerine ve seferlerine katıldılar. Müdahalecilerin ve beyaz muhafızların yenilmesinden sonra onlar yurt dışına kaçtılar ve karşı-Sovyet karşı-devrimci faaliyetlerine devam ettiler.
3. **Osvobozlıdeniye** (kurtuluş) —P.S. Struve'nin yönetimi altında 18 Harizan (1 Temmuz) 1902'den 5 (18) Ekim 1905'e kadar yurtdışında yayımlanan onbeş günlük bir gazete, O. Rus liberal burjuvazisini savundu ve tutarlı olarak ılımlı kıralcı liberalizm düşüncelerini yaydı. 1903'de gazetenin etrafında **Osvobozhdeniye** Birliği kuruldu ve Ocak 1904'te son biçimini aldı. Birlik, Rus burjuvazisinin ana partisi Anayasal-Demokrat Partinin çekirdeğini oluşturduğu Ekim 1905'e kadar varoldu.

YENİ GÖREVLER VE YENİ GÜÇLER'den

Savaş zamanı, bir orduya neyse, bir devrimci dönem de sosyal-demokratlara odur. Ordumuzun kadrolarını genişletmeliyiz, onları barış gücünden savaş gücüne ilerletmeliyiz, ihtiyatları seferber etmeliyiz, izinlileri geriye çağırmalıyız ve yeni yardımcı kıtalar, birlikler ve hizmetler oluşturmalıyız. Savaşta zorunlu ve kaçınılmaz olarak, daha az eğitilmişlerle yer değiştirmeye katlanmamız, sık sık, subayların yerine sıradan askerleri geçirmemiz ve askerlerin subay rütbesine yükseltilmesini hızlandırmamız ve basitleştirmemiz gerektiğini unutmamalıyız.

Benzetme bir yana, yüz kat güçlenen halkın devrimci enerjisinin selinden bir dereceye kadar geri kalmamak için tüm parti ve partiyle irtibatlı örgütlerin üyeliğini dikkate değer derecede artırmalıyız. Bu, söylemeye gerek yok, Marksizm gerçeklerinin tutarlı eğitimi ve sistemli öğrenimi gölgede bırakılacak demek değildir. Yine de, şimdiki zamanda eğitim ve öğretimin en büyük öneminin eğitilmemişleri kesinlikle ve tamamıyla **bizim** anlayışımızda **eğiten** askeri harekatlarda olduğunu hatırlamalıyız. Bizim Marksizme "doktrinci" sadakatımızın, şimdi, her yerde **kitlelere deneyli-dersler** sağlayan, devrimci olayla-

rın yürüyüşüyle desteklendiğini ve bütün bu ders'lerin tamamıyla bizim dogmamızı doğruladığını hatırlamalıyız. Bu nedenle, biz dogmayı bırakmaktan ya da aklı havada aydınlara ve kuru düşünceli devrimcilere karşı güven duymaz ve şüpheci tutumumuzu gevşetmekten söz etmiyoruz. Tam tersine. Bir sosyal-demokratça unutulması bağışlanmaz olan dogmayı öğretmenin yeni yöntemlerinden söz ediyoruz. Bizim eski, "dogmacı" derslerimizi —eskiden olduğu gibi okuma çevrelerine değil, kitlelere— taşımak için büyük devrimci olayların deneyli derslerini kullanmanın günümüz için öneminden söz ediyoruz: Örneğin, terörü pratikte kitlelerin ayaklanmasıyla birleştirmek gerekir ya da öğrenim yapmış Rus toplumunun liberalizmin ardında burjuvazimizin sınıf çıkarlarını farkedebilmek gerekir (derslerini). (**Vperyod** sayı 3'te bu konuda Sosyalist-Devrimcilerle tartışmamıza bkz.)

Böylece sorun, sosyal-demokrat titizliğimizi ve uzlaşmazlığımızı gevşetmek değil, ikisini de **yeni** yollarla, yeni eğitim yöntemleriyle güçlendirmektir. Savaş zamanında acemi askerler eğitim derslerini doğrudan doğruya askeri harekatlardan almalıdır. Öyleyse, yoldaşlar, yeni eğitim yöntemlerini daha cesurca ele alın! İlerleyin, daha ve daha çok mangalar örgütleyin, onları savaşın içine yollayın, daha çok genç işçi kaydedin, kurullardan fabrika gruplarına, meslek birliklerinden öğrenci çevrelerine bütün parti örgütlerinin olağan çerçevesini genişletin! Bu görevde bir anlık gecikmenin sosyal-demokrasinin düşmanlarına yarayacağını unutmayın. Çünkü yeni sular derhal bir çıkış arıyor ve eğer

bir sosyal-demokrat yatak bulamazlarsa, sosyal-demokrat olmayan bir yatağa akacaklar. Devrimci harekette her pratik adımın genç acemilere, kesinlikle kaçınılmaz olarak sosyal-demokrat bilimden bir ders vereceğini hatırlayın. Çünkü bu bilim çeşitli sınıfların güçlerinin ve eğilimlerinin nesnel olarak doğru bir hesabına dayanır ve devrimin kendisi de eski üstyapıların çökmesi ve herbiri yeni üst yapıyı kendi tarzında kurmaya çabalayan çeşitli sınıfların bağımsız eyleminden başka bir şey değildir. Ama devrimci bilimimizi bir kitabi dogma düzeyine indirgemeyin, onu taktik-süreç ve örgüt-süreç hakkında sefil deyimlerle, karışıklığı, yalpalamayı ve girişkenlik yokluğunu haklı göstermeye yarayan deyimlerle bayağılaştırmayın. Örgütlerimizin dışında ve saymaksızın, devrimci olayların yürüyüşünün amansız zorunluluklarının onları doğru yolda tutacağını aklımızdan çıkarmayarak derin grup ve çevrelere bütün farklı girişim türleri için daha çok fırsat verin. Kişi; siyasette, çoğu zaman düşmanından öğrenmek zorundadır, diye eski bir özdeyiş var. Ve devrimci anlarda düşman bizleri doğru sonuçlara her zaman, özellikle öğretici ve hızlı bir biçimde zorlar.

Toparlayalım. Yüz kat artmış olarak büyüyen hareketi, çalışmanın yeni temposunu, daha özgür havayı ve daha geniş faaliyet alanını hesaba katmalıyız. Çalışmaya tümüyle değişik bir alan verilmelidir. Eğitim yöntemleri barışçı öğretimden askeri harekatlara ayarlanmalıdır. **Bütün ve her tür** örgütlerimizin saflarına genç savaşçılar daha cesurca, çok ve hızla kaydedilmelidir. Bu amaçla bir an gecikmeden **yüzlerce** yeni örgüt kurulmalıdır. Evet,

yüzlerce. Bu bir abartma değildir ve hiç kimse bana, böylesine geniş bir örgütsel görevi başarmak için şimdi "çok geç" demesin. Hayır, örgütlenmek için hiçbir zaman çok geç değildir. Biz yasayla aldığımız özgürlüğü ve yasaya rağmen aldığımız özgürlüğü her tür parti örgütünü güçlendirmek ve sayısını artırmak için kullanmalıyız. Devrimin gidişatı ya da sonucu ne olursa olsun, şu ya da bu durumla ne kadar erken durdurulursa durdurulsun onun bütün gerçek kazançları, ancak proletaryanın örgütlendiği derecede emin ve güvenilir kılınacaktır.

Bolşevik taraftarlarının ikinci kurultayda yaymak istedikleri "Örgütleyin!" şiarı şimdi derhal uygulanmalıdır. Yeni örgütler kurmada cesurca girişkenlik göstermeyi başaramazsak, tüm öncü rol iddialarını temelsizdir diye bırakmak zorunda kalacağız: Eğer ulaşılmış, kurul, grup, toplantı ve çevre sınırları, biçimleri ve duvarlarında çaresizce durursak, sadece yeteneksizliğimizi ispatlayacağız. Şimdi her yerde, yardımımız olmaksızın, belirli herhangi bir program ya da hedef olmaksızın, sadece olayların etkisiyle binlerce çevre fırlıyor. Sosyaldemokratlar, bu çevrelerin mümkün olan en çoğuyla doğrudan temas kurmayı ve güçlendirmeyi, onlara yardım etmeyi, kendi bilgi ve tecrübelerinin faydasını sunmayı, kendi devrimci girişkenlikleriyle onları harekete geçirmeyi kendilerine görev bilmelidir. Bırakın tüm böylesi çevreler, açıkça sosyaldemokrat olmayanların dışında, ya doğrudan Parti'ye katılsınlar ya da **partiyle irtibat kursunlar.** Bu ikinci durumda programımızı kabul etmelerini ya da zorunlu olarak bizimle örgütsel ilişkilere gir-

melerini istememeliyiz. Onların karşı çıkış ruhu ve uluslararası devrimci sosyal-demokrasinin davasına sevgileri, sosyal-demokratların aralarında etkilice çalışmaları koşuluyla, kendi başına yeter. Çünkü bu sempatizan çevreleri olayların etkisiyle sosyal-demokrat işçi sınıfı partisinin ilk önce demokratik yardımcılarına ve sonra inançlı üyelerine dönüşeceklerdir.

Halk kitleleri var ve bizde adam eksik; bu çelişik formül çoktandır Sosyal-Demokrat Parti'nin örgütsel hayatıyla, örgütsel ihtiyaçları arasındaki çelişkiyi ifade etmiştir. Bugün bu çelişki her zamankinden daha çarpıcıdır. Çok kez her yandan, yeni güçler için tutkulu çağrılar, örgütlerde güçlerin eksikliği hakkında yakınmalar işitirken aynı zamanda, her yerde özellikle işçi sınıfı arasında sayısız hizmet sunmalar, genç güçlerin büyümesi var. Böylesi koşullar altında adam eksikliğinden yakınan pratik örgütleyici, 1793'de, Büyük Fransız Devriminin doruğunda Fransa'da adam yok, yalnız cüceler var diye yazan, Bayan Roland'ın durumuna düşer. Bu biçimde konuşan kişiler, ağaçlara bakmaktan ormanı görmezler. Olayların kendilerini köleleştirdiğini, kendilerinin, devrimcilerin, olaylara düşüncede ve eylemde hakim olmadıklarını ama olayların kendilerine hakim olduğunu ve ezdiğini itiraf ederler. Böylesi örgütleyiciler **emekliye ayrılsınlar** ve çok kere tecrübe eksikliklerini gayretleriyle kapayan genç güçlere meydanı boş bıraksınlar **daha iyi.**

Adam kıtlığı yok; devrimci Rusya şimdiki kadar bir adam bolluğuna hiçbir zaman sahip olmadı. Geçici müttefikler, bilinçli dostlar ve bilinçsiz destekçi-

ler bakımından hiçbir devrimci sınıf, Rus proletaryasının bugün olduğu kadar, böylesine iyi durumda olmadı. Halk kitleleri var, bütün yapmamız gereken, kuyrukçu düşünce ve hükümlerden arınmak, girişkenlik ve girişime, "tasarılar"a ve "işler"e tam fırsat vermek ve böylece büyük devrimci sınıfın değerli temsilcileri olduğumuzu göstermektir. O zaman Rusya proletaryası **bütün büyük Rus devrimini** başladığı gibi kahramanca bitirecektir.

GENÇLİK BİRLİKLERİNİN GÖREVLERİ

(Rusya Genç Komünistler Birliği'nin Üçüncü tüm-Rusya Kurultayında Yapılan Konuşma. 2 Ekim 1920)[1]

(Kurultay Lenin'i müthiş bir alkışla selamlıyor).

Yoldaşlar, bugün Genç Komünistler Birliği'nin temel görevleri ve bu açıdan, bir sosyalist cumhuriyette gençlik örgütlerinin genel olarak nasıl olması gerektiği üzerinde konuşmak istiyorum.

Bu sorun üzerinde durmak daha da zorunlu oluyor, çünkü bir bakıma, gençliğin bir komünist toplum yaratma gerçek göreviyle karşılaşacağı söylenebilir. Çünkü kapitalist toplumda büyümüş emekçi halk kuşağının, çok çok, sömürü üzerine kurulmuş eski, kapitalist hayat biçiminin temellerini yıkma görevini başarabileceği açıktır. O, ancak, proletaryanın ve emekçi sınıfların, iktidarı ellerinde tutmalarına ve yalnızca, yeni koşullar altında, insanın insan tarafından sömürülmesine dayalı ilişkilerin artık mevcut olmadığı bir durumda çalışmaya başlayan bir kuşak tarafından inşa edilebilecek, sağlam bir temel atmalarına yardım edecek, bir toplumsal

sistem yaratma görevlerini başarabilecektir.

Ve böylece, gençliğin karşısında duran görevleri bu açıdan ele alırken, söylemeliyim ki, genel olarak gençliğin ve özel olarak Genç Komünist Birliklerinin ve tüm diğer örgütlerin görevleri bir tek kelimede özetlenebilir: öğrenin.

Tabii ki, bu yalnızca bir "tek kelime"dir. Başlıca ve temel sorulara cevap vermez: ne öğrenmeli ve nasıl öğrenmeli? Ve buradaki esas nokta şudur: Kapitalist toplum eğitim çizgisini günümüze taşıyarak komünist toplum yaratacak olan genç kuşakları yetiştiremeyiz. Gençliğin okutulması, öğrenimi ve eğitimi eski toplumun bize bıraktığı malzemeden yola çıkmalıdır. Biz komünizmi, yalnızca, eski toplumun bize bıraktığı, bilgi, örgütler ve kurumlar bütünlüğü temeli üzerinde, yalnızca insan güçleri ve araçlarının yığıntısını kullanarak inşa edebiliriz. Yalnızca gençliğin okutulmasını, örgütlendirilmesini ve öğretimini kökten yeniden biçimlendirerek, genç kuşağın çabalarını eski topluma benzemeyen bir toplumun yaratılmasıyla yeni komünist bir toplumun yaratılmasıyla sonuçlanmasını güvenceleyebileceğiz. Gençliğe ne öğretmemiz gerektiği ve komünist gençlik adına gerçekten hak verdirmek istiyorsa gençliğin nasıl öğrenmesi gerektiği ve onun bizim başladığımız şeyi tamamlaması ve bitirebilmesi için nasıl eğitilmesi gerektiği sorunuyla bu nedenle ayrıntılı olarak uğraşmalıyız.

Söylemeliyim ki, ilk ve en doğal cevabın şu olduğu görülüyor: komünizme ilerlemek isteyen Gençlik Birliği ve genel olarak gençlik, komünizmi öğrenmelidir.

Ama bu cevap —"Komünizmi öğrenin"— çok geneldir. Komünizmi öğrenmek için bize gereken nedir? ve genel bilgi toplamından ne seçilmelidir? Burada komünizmi öğrenmek görevi yanlış olarak konulduğunda ya da çok tek yanlı bir biçimde yorumlandığında kendini çok kere gösteren bir dizi tehlike doğar.

Doğal olarak, akla gelen ilk düşünce, komünizmi öğrenmenin, kitaplarda bulunan bilgi toplamını özümlemek demek olduğudur. Ama komünizmi incele-menin böylesi bir tanımı çok kaba ve yetersiz olur. Eğer komünizmi incelemek yalnızca komünist kitap ve kitapçıklarda bulunan şeyi özümlemekten oluşsaydı, çok kolaylıkla kitap hokkabazları ya da lafazanlar elde ederdik. Ve bu çok kere bize zarar verirdi. Çünkü böylesi kişiler komünist kitap ve kitapçıklarda ortaya konan şeyi ezberledikten sonra, bilginin çeşitli dallarını birleştirmekte yeteneksiz çıkarlar ve komünizmin gerçekten istediği biçimde hareket edemezlerdi.

Bize, eski, kapitalist toplum tarafından bırakılan en büyük dert ve belalardan birisi, kitaplarla pratik hayat arasındaki kesin kopukluktur; her şeyi mümkün olan en iyi biçimde açıklayan kitaplar vardı ama çoğu durumlarda bu kitaplar en zararlı ve ikiyüzlü yalanları, kapitalist toplumun asılsız bir tasvirini taşıyorlardı.

Komünizm hakkında sadece kitap bilgisini özümlemek bu nedenle en hatalı bir şey olur. Artık konuşmalarımız ve makalelerimiz sadece komünizm hakkında söylenmesi adet olan şeyleri tekrarlamıyor. Çünkü konuşmalarımız ve makalelerimiz her

alandaki günlük çalışmamızla bağıntılıdır. Çalışma ve mücadele olmadan, komünist kitap ve eserlerden elde edilmiş kitabi bilgi kesinlikle değersizdir. Çünkü bu, eski, burjuva toplumunun en zararlı niteliği olan teori ve pratiğin eski ayrılığını, eski kopukluğu devam ettirir.

Yalnızca komünist şiarları özümlemeye girişmek daha da tehlikeli olur. Bu tehlikeyi zamanında kavramasaydık ve tüm çabalarımızı bu tehlikeyi defetmeye yöneltmeseydik, komünizmi bu biçimde inceledikten sonra kendilerine komünist diyecek olan yarım ya da bir milyon genç erkek ve kadın, komünizm davasına ancak geniş ölçüde zarar verirdi.

Şu soru çıkıyor: Bunların tümü komünizmin incelenmesi için nasıl birleştirilmelidir? Eski okullardan, eski tür bilimden neyi almalıyız? Çok yönlü eğitimli insanlar yetiştirmek, genel olarak bilimleri öğretmek eski tür okulun iddia edilen hedefiydi. Bunun tamamen asılsız olduğunu biliyoruz. Çünkü toplumun bütünü halkın sınıflara, sömürenlere ve ezilenlere bölünüşü üzerine dayanıyor ve sürdürülüyordu. Sınıf ruhuyla tamamen doldurulmuş olduğu için, eski okullar doğal olarak yalnız burjuvazinin çocuklarına bilgi veriyordu. Her kelime, burjuvazinin çıkarlarına göre tahrif ediliyordu. Bu okullarda işçi ve köylülerin genç kuşağı, burjuvazinin çıkarlarına göre talim ettirildikleri kadar eğitilmiyorlardı. Onlar, burjuvazinin huzur ve keyfini bozmaksızın ona kârlar yaratmaya yetenekli faydalı hizmetçileri olacak bir biçimde eğitiliyorlardı. Eski tür okulları reddederken ondan yalnızca, gerçek komünist eğitim için bize gerekeni almamızın nedeni

budur.

Bu beni, sürekli duyduğumuz, eski okullara yöneltilen ve çok kere tamamen yanlış sonuçlara yolaçan kötüleme ve suçlamalara getiriyor. Eski okulun bir salt kitabi bilgi okulu, durmadan talim ve hafızlama okulu olduğu söyleniyor. Bu doğrudur. Ama eski okullardaki kötü olan şeyle bize yararlı olanı ayırmalıyız ve ondan komünizm için gerekli olanı seçebilmeliyiz.

Eski okullar salt kitabi bilgi sağlıyordu; onlar öğrencilerini, kafayı karıştıran ve genç kuşağı, bir tek örneğe göre düzenlenmiş bürokratlara çeviren bir yığın yararsız, gereksiz ve kısır bilgiyi özümlemeye zorluyordu. Ama sizin, kişinin, insanlığın biriktirdiği bilgi hazinesini özümlemeksizin bir komünist olunabileceği sonucunu çıkarmaya çalışmanız ciddi bir yanlışa düşmek demek olurdu. Komünizmin kendisinin onun bir sonucu olduğu o bilgi toplamını edinmeksizin, komünist şiarları ve komünist bilimin sonuçlarını öğrenmenin yeterli olduğunu düşünmek yanlış olur. Marksizm, komünizmin, insan bilgisinin toplamından nasıl çıktığını gösteren bir örnektir.

Komünist kuramın —temel olarak Marks'ın yarattığı komünizm biliminin, bu Marksizm öğretisini— hatta bir dahi idiyse de, on dokuzuncu yüzyılın bir tek sosyalistinin eseri olmaktan çıktığını ve onu kapitalizme karşı mücadelelerinde uygulayan dünyanın her yanındaki milyonlar ve on milyonlarca proleterin öğretisi haline geldiğini okudunuz ve duydunuz. Eğer Marks'ın öğretilerinin, en devrimci sınıfın milyonlar ve on miyonlarcasının yüreğini ve kafasını nasıl kazanabildiğini sorsaydınız, yalnız bir

cevap alırdınız: Çünkü Marks, eserini, kapitalizm altında edinilmiş insan bilgisinin sağlam temeli üzerine dayandırdı. İnsan toplumunun gelişmesini yöneten yasaların bir incelemesini yaptıktan sonra, Marks, kapitalizmin komünizme doğru gelişmesinin kaçınılmazlığını kavradı. En önemlisi, onun bunu, daha önceki bilimin yarattığı şeylerin tümünü tamamıyla özümleyerek, bu kapitalist toplumun, kesin, ayrıntılı ve derin bir incelemesinin biricik temeli üzerinde ispatlamasıdır. O, bir tek ayrıntıyı gözardı etmeden, insan toplumunun yarattığı her şeyi eleştirerek yeniden biçimlendirdi, işçi sınıfı hareketi üzerinde doğruluğunu sınadı ve ondan, burjuva sınırlamalarıyla kuşatılmış ya da burjuva ön yargılarıyla sarılmış kişilerin çıkaramadığı sonuçları gösterdi.

Bunu, örneğin, proleter kültürü hakkında konuştuğumuzda aklımızda tutmalıyız. Biz, yalnızca insanlığın bütün gelişmesiyle yaratılmış kültürün tam bir bilgisinin ve dönüşümünün bizim bir proleter kültürü yaratmamızı sağlayacağını açıkça kavramadıkça bu sorunu çözemeyeceğiz. Proleter kültürü havadan kapılmaz; o, kendilerine proleter kültürü uzmanları diyen kişilerin bir buluşu değildir. Bu, tümden saçmadır. Proleter kültürü insanlığın, kapitalist, toprak sahibi ve bürokratik toplum boyunduruğu altında biriktirdiği bilgi hazinesinin mantıki gelişmesi olmalıdır. Marks tarafından yeniden biçimlendirelen siyasal iktisatın bize insan toplumunun nereye varması gerektiğini göstermesi, sınıf mücadelesine, proleter devriminin başlangıcına geçişi göstermesiyle aynı biçimde, tüm bu yollar prole-

ter kültürüne götürmüştür ve götürmeye devam edecektir.

Yeni eğitim sisteminin bazı savunucuları gibi, gençliğin temsilcileri, onların hafızlama sistemini kullandığını iddia ederek eski okullara saldırırken biz onlara eski okullarda iyi olan şeyi almamız gerektiğini söylüyoruz. Genç insanların kafasını, onda dokuzu yararsız ve onda biri tahrif edilmiş geniş bir bilgiyle dolduran sistemi almamalıyız. Ama bu, kendimizi komünist sonuçlarla sınırlayabileceğimiz ve yalnızca komünist şiarlar öğrenebileceğimiz anlamına gelmez. Bu yolla komünizmi yaratamazsınız. Yalnızca kafanızı insanlığın yarattığı tüm hazinelerin bir bilgisiyle zenginleştirdiğinizde bir komünist olabilirsiniz.

Bizim hafızlatmaya ihtiyacımız yok ama her öğrencinin kafasını temel olguların bir bilgisiyle geliştirmeye ve mükemmelleştirmeye ihtiyacımız var. Eğer edindiği tüm bilgi sindirilmemişse, komünizm boş bir söz, bir tabela ve bir komünist de tam anlamıyla övüngen olacaktır. Bu öğretiyi sadece özümlememeli, eleştirerek özümlemelisiniz ki kafanızı yararsız nesnelerle doldurmayıp, bugünün iyi-öğrenimli kişisine gerekli olan tüm olgularla zenginleştiresiniz. Eğer bir komünist, bir hayli ciddi ve sıkı çalışma göstermeksizin ve eleştirerek incelenmesi gereken olguları anlamaksızın, edindiği hazır sonuçlar nedeniyle komünizm hakkında övünmeyi kafasına sığdırsaydı, o, gerçekten acınacak bir komünist olurdu. Böylesi yüzeysellik kesinlikle ölümcül olurdu. Eğer ben az bildiğimi bilirsem daha çok öğrenmeye çalışırım. Ama bir kişi kendisinin hem bir ko-

münist olduğunu hem de bir şeyi adamakıllı bilmeye ihtiyacı olmadığını söylerse o asla bir komünist olamayacaktır.

Eski okullar kapitalistlerin ihtiyaç duyduğu hizmetçiler yetiştiriyor, bilim adamlarını, kapitalistleri hoşnut edecek şeyleri yazmak ve söylemek zorunda olan piyonlara çeviriyordu. Bu yüzden biz onları ortadan kaldırmalıyız. Ama bizim onları ortadan kaldırmamız, onları yıkmamız gerektiği olgusu, onlardan, insanlığın biriktirdiği insana gerekli olan her şeyi almamamız anlamına mı geliyor? Bu, biz, kapitalizme gerekli olan şeyle, komünizme gerekli olan şey arasında ayrım yapmamalıyız mı demektir?

Biz burjuva toplumunda, çoğunluğun iradesine karşı kullanılan eski talim çavuşu yöntemlerinin yerine eski toplumdan nefretlerini, geniş bir ülkenin toprakları üzerine yayılmış ve dağılmış milyonlar ve yüzmilyonlarca halkın iradesini onsuz yenilginin kaçınılmaz olduğu tek bir irade halinde kaynaştırmak amacıyla, bu mücadele için güçlerini birleştirmek ve örgütlemek kararlılığı, yeteneği ve hazır oluşu ile bütünleştiren işçi ve köylülerin sınıf bilinçli disiplinini koyuyoruz. Bu dayanışma olmaksızın, işçilerin ve köylülerin bu bilinçli disiplini olmaksızın bizim davamız umutsuzdur. Bunsuz, biz bütün dünyanın kapitalistlerini ve toprak sahiplerini altedemeyiz. Hatta bırakın bu temel üzerinde yeni, komünist bir toplum inşa etmeyi, temeli sağlamlaştıramayız. Aynı biçimde, eski okulları kınarken, eski okullar için kesinlikle haklı ve gerekli bir nefret beslerken ve onları yıkmaya hazır oluşu takdir ederken, eski öğretim sisteminin, eski hafızlama ve eski eğitimin yerine in-

san bilgisinin toplamını edinmek hem de öyle bir biçimde edinmek ki komünizm ezberle öğrenilecek bir şey değil de sizin düşündüğünüz bir şey, bugünkü eğitimin bakış açısından kaçınılmaz olan sonuçları içeren bir şey olsun.

Komünizmi öğrenme hedefinden söz ederken ana görevler bu biçimde sunulmalıdır.

Bunu size açık hale getirmek ve nasıl öğrenmeniz gerekir sorununa yaklaşımı göstermek için, pratik bir örnek alacağım. Askeri sorunlardan, cumhuriyeti savunmanın sorunlarından sonra şimdi iktisadi görevlerle karşı karşıya olduğumuzu hepiniz biliyorsunuz. Bildiğimiz gibi, komünist toplum sanayi ve tarımı, onarmadıkça hem de eski biçimde değil, inşa edilemez. Onlar bilimin son sözüne uygun olarak çağdaş bir temel üzerinde yeniden kurulmalıdır. Bu temelin elektrik olduğunu ve yalnızca bütün ülkenin, sanayi ve tarımın tüm dallarının elektriklendirilmesinden sonra, yalnızca bu hedefi elde ettiğinizde, eski kuşağın inşa edemeyeceği komünist toplumu kendiniz için inşa edebileceğinizi biliyorsunuz. Sizin karşınızda duran, bütün ülkeyi iktisaden canlandırma, hem tarımın ve hem sanayiyi çağdaş teknik çizgilerde, çağdaş bilim ve teknolojiye, elektriğe dayalı olarak yeniden örgütleme ve onarma görevidir. Okuma yazma bilmez kişilerin elektriklendirmenin üstesinden gelemeyeceğini ve sadece okuma yazmanın da yetmeyeceğini çok iyi bilirsiniz. Elektriğin ne olduğunu anlamak yetersizdir. Gereken şey, onu, teknik olarak sanayide, tarımda ve bunların tekil dallarında nasıl uygulanacağının bilgisidir. Bu hem bizzat öğrenilmeli, hem emekçi hal-

kın bütün yetişen kuşağına öğretilmelidir. Bu her sınıf bilinçli komünistin, kendini komünist sayan ve genç komünist birliğine katılarak, komünizmi inşa etmek için partiye ve bütün genç kuşağa yardım etmeyi üstlendiğini açıkça anlayan her gencin karşısındaki görevdir. O, bunu yalnızca çağdaş eğitim temeli üzerinde yaratabileceğini ve bu eğitimi edinemezse komünizmin sadece dindarca bir istek olarak kalacağını anlamalıdır.

Burjuvaziyi devirmek eski kuşağın göreviydi. O zamanki ana görev burjuvaziyi eleştirmek, kitleler arasında burjuvaziye karşı nefret uyandırmak ve sınıf bilincini ve güçlerini birleştirme yeteneğini beslemekti. Yeni kuşak çok daha karmaşık bir görevle karşı karşıyadır. Sizin göreviniz yalnızca güçlerinizi, kapitalistler tarafından kışkırtılan bir istilaya karşı işçilerin ve köylülerin hükümetini desteklemek için toplamak değildir. Tabii ki bunu yapmalısınız; bu sizin açıkca kavradığınız ve komünistler tarafından belirgince görülen bir şeydir. Ama, bu yetmez. Bir komünist toplum inşa etmek zorundasınız. Birçok yönden işin yarısı yapılmıştır. Eski düzen, tam da layık olduğu gibi yıkılıp bir harabe yığınına çevrilmiştir. Yer temizlenmiştir ve bu yer üzerinde genç komünist kuşak bir komünist toplum inşa etmelidir. Siz inşa görevi ile karşı karşıyasınız ve bu görevi yalnız tüm çağdaş bilgiyi özümleyerek, yalnızca komünizmi hazır ve ezberlenmiş formüller, öğütler, reçeteler, emirler ve programlardan, şimdiki çalışmamıza yön veren yaşayan gerçeğe dönüştürebilir ve yalnızca komünizmi tüm pratik çalışmanızda bir rehber yapabilirseniz başarabilirsiniz. Gençliği eğit-

mekte, öğretmekte ve ayağa kaldırmakta izlemeniz gereken görev budur. Siz, saflarında her genç erkeğin ve genç kadının bulunması gereken bir komünist toplumun milyonlarca kurucusu arasında en önde olmalısınız. Genç işçi ve köylü kitlesini komünizmi kurma işine katmadıkça bir komünist toplum kuramazsınız.

Bu doğal olarak beni komünizmi nasıl öğretmeliyiz ve yöntemlerimizin özgül nitelikleri ne olmalıdır sorununa getiriyor.

Ben burada önce, komünist etik sorununu ele alacağım.

Sizler kendinizi komünistler olarak eğitmelisiniz. Pratik faaliyetlerini, üyelerini, öğrenerek, örgütleneerek, birleşerek ve savaşarak hem kendilerini hem de kitleleri eğitecekleri bir biçimde örgütlemek gençlik birliğinin görevidir. Bugünün gençliğini öğretmenin, eğitmenin ve okutmanın amacı onları komünist ahlak ile donatma olmalıdır.

Ama komünist ahlak diye bir şey var mıdır? Tabii ki vardır. Çok zaman bizim kendimize ait değerlerimizin olmadığı ima edilir. Pek çok kere burjuvazi biz komünistleri tüm toplumsal değerleri reddetmekle suçlar. Bu, sorunu karıştırmanın, işçilerin ve köylülerin kafasını karıştırmanın bir yöntemidir.

Biz hangi anlamda geleneği reddederiz, ahlakı reddederiz.

Etiği, tanrının emirlerine dayandıran burjuvazinin ona verdiği anlamda. Bu noktada biz, tabii ki, tanrıya inanmadığımızı, papazların, toprak sahiplerinin ve burjuvazinin sömürücüler olarak kendi çıkarlarını ilerletmek için tanrının adına başvurdukla-

rını mükemmelen bildiğimizi söylüyoruz. Ya da onlar etiği ahlakın emirleri üzerine, tanrı emirleri üzerine dayandırmak yerine, onu, her zaman tanrının emirlerine çok benzer bir şeye varan idealist ya da yarı idealist deyimlere dayandırdılar.

Biz, insan dışı ve sınıf dışı kavramlara dayalı herhangi bir ahlakı reddediyoruz.. Biz, bu, işçilerin, köylülerin, toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin çıkarları için aldatılması, dolandırılması ve aptallaştırılmasıdır diyoruz.

Biz ahlakımız bütünüyle proletaryanın sınıf mücadelesinin çıkarlarına tabidir diyoruz. Bizim ahlakımız proletaryanın sınıf mücadelesinin çıkarlarından doğar.

Eski toplum, tüm işçilerin, köylülerin toprak sahipleri ve kapitalistler tarafından ezilmesine dayanıyordu. Biz tüm bunları yoketmek ve onları devirmek zorundaydık. Ama bunu yapmak için birlik yaratmak zorundaydık. Bu, tanrının yaratamayacağı bir şeydir.

Bu birlik yalnızca fabrikalar tarafından, yalnızca eğitilmiş ve uzun uykusundan kaldırılmış bir proletarya tarafından sağlanabilirdi. Yalnızca o sınıf oluştuğunda şimdi elimizde olan şeye —üç yıldır bütün dünyanın burjuvazisinin saldırısını defeden en zayıf ülkelerden birinde proleter devriminin zaferi— yolaçan bir kitle hareketi ortaya çıktı. Proleter devriminin dünyanın her yanında nasıl geliştiğini görebiliriz. Tecrübeye dayanarak biz şimdi diyoruz ki, ayrılmış ve dağınık köylülüğün izlediği ve sömürücülerin tüm saldırılarına karşı koyan sağlam gücü yalnızca proletarya yaratabilirdi. Yalnızca bu sı-

nıf, emekçi kitleleri birleştirmeye, saflarını toparlamaya ve bir komünist toplumu savunmaya, sağlamlaştırmaya ve inşa etmeye yardım edebilir.

Biz bu nedenle, insan toplumunun dışında duran ahlaka benzer bir şey yoktur deriz; bu bir sahtekarlıktır deriz. Bizim için ahlak, proletaryanın sınıf mücadelesinin çıkarlarına tabiidir.

Bu sınıf mücadelesi neden oluşur? Bu, çarı devirmekten, kapitalistleri devirmekten ve kapitalist sınıfı ortadan kaldırmaktan oluşur.

Genel olarak sınıflar nedir? Sınıflar, toplumun bir kesiminin başka bir kesimin emeğini mülk edinmesine izin veren şeylerdir. Eğer toplumun bir kesimi tüm toprağı mülk edinirse bir toprak sahibi sınıfı ve bir köylü sınıfı olur. Eğer toplumun bir kesimi fabrikalara, hisselere ve sermayeye sahipken, diğer bir kesim bu fabrikalarda çalışırsa, bir kapitalist sınıf ve bir proleter sınıf olur.

Çarı kovmak zor değildir —bu yalnızca birkaç gün gerektirdi. Toprak sahiplerini kovmak çok zor değildir— bu birkaç ayda yapıldı. Kapitalistleri kovmak da çok zor değildi. Ama sınıfları ortadan kaldırmak bunlarla karşılaştırılamayacak kadar güçtür. İşçi ve köylü ayrımı hâlâ sürüyor. Eğer köylü kendi toprak parçasına yerleşmiş ve fazla hububatını yani kendine ya da sığırlarına gerekmeyen hububatı mülk edinirken, diğerleri ekmekten yoksunsa o zaman köylü bir sömürücü olur. Ne kadar hububata yapışırsa, bunu o kadar kârlı bulur; diğerlerine gelince, bırakın açlıktan ölsünler: "Ne kadar açlıktan ölürlerse, hubuatı o kadar pahalıya satabilirim". Herkes tek bir ortak plana uygun olarak, ortak top-

raklarda, ortak fabrikalarda ve ortak bir sisteme uyarak çalışmalıdır. Bunu elde etmek olay mı? Çarı, toprak sahiplerini ve kapitalistleri kovmak kadar kolay olmadığını görüyorsunuz. Gereken şey, proletaryanın köylülüğün bir kesimini yeniden eğitmesidir. Proletarya, zengin olan ve geri kalan insanların sefaleti ve ihtiyacından kâr eden o köylülerin direnişini ezmek için, emekçi köylüleri kazanmalıdır. Bu nedenle proleter mücadelenin görevi, biz Çarı devirdikten ve toprak sahiplerini ve kapitalistleri kovduktan sonra tamamen bitirilmemiştir. Bunu tamamlamak, proletarya diktatörlüğü dediğimiz sistemin görevidir.

Sınıf mücadelesi sürüyor; o sadece biçimlerini değiştirmiştir. Eski sömürücülerin dönmesini önlemek, aydınlatılmamış köylülerin dağınık kitlelerini bir tek birlik içinde birleştirmek, proletaryanın sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesi sürüyor ve tüm çıkarları bu mücadeleye tabi kılmak bizim görevimizdir. Komünist ahlakımız da bu göreve tabidir. Biz şunu diyoruz: Ahlak, eski sömürücü toplumu yıkmaya ve tüm emekçi halkı, yeni bir komünist toplum inşa etmekte olan proletaryanın etrafında birleştirmeye hizmet eden şeydir.

Komünist ahlak, bu mücadeleye hizmet eden ve emekçi halkı tüm sömürüye karşı, tüm küçük özel mülkiyete karşı birleştiren şeydir. Çünkü küçük mülkiyet, toplumun bütününün emeği tarafından yaratılan şeyi bir kişinin eline verir. Bizim ülkemizde toprak ortak mülktür.

Ama benim bu ortak mülkün bir parçasını aldığımı ve üzerinde bana gerekenin iki katı hububat

yetiştirdiğimi, artan bölümüyle de vurgunculuk yaptığımı varsayalım? Ne kadar açlıktan ölen insan varsa, o kadar daha fazla para ödeyeceklerini savunduğumu varsayalım? Ben o zaman bir komünist gibi mi davranıyor olurdum? Hayır, bir sömürücü gibi, bir mülk sahibi gibi davranıyor olurdum. Bununla savaşılmalıdır. Bunun devam etmesine izin verilirse, önceki devrimlerde olduğu gibi, herşey kapitalistlerin hakimiyetine, burjuvazinin hakimiyetine geri dönecektir. Kapitalistlerin ve burjuvazinin hakimiyetinin geri gelmesini önlemek için, vurgunculuğa izin vermemeliyiz; bireylerin diğerlerinin zararına kendilerini zenginleştirmelerine izin vermemeliyiz; emekçi halk proletarya ile birleşmeli ve komünist bir toplum kurmalıdır. Birliğin ve komünist gençlik örgütünün temel görevinin başlıca niteliği budur.

Eski toplum şu ilkeye dayanıyordu: Soy ya da soyul; başkaları için çalış ya da başkalarını senin için çalıştır; ya bir köle sahibi ya da bir köle ol. Doğal olarak, böylesi bir toplumda büyütülen insanlar, alışkanlıklarını analarının sütüyle birlikte, denebilir ki, şu ruhsal durumu, alışkanlığı da emerler: Sen ya bir köle sahibisin ya da bir kölesin, ya da bunun dışında, bir küçük mal sahibisin, bir küçük emekçisin, bir küçük memursun ya da bir aydınsın- kısacası, yalnız kendisi ile ilgilenen ve başka hiçbir kimseyi umursamayan bir kişisin.

Eğer ben bu toprak parçasını işlersem, başka hiç kimse umurumda değil; diğerleri açlıktan ölürse çok daha iyi, hububatımdan daha çok kazanırım. Eğer bir hekim, mühendis, öğretmen ya da katip olarak bir işim varsa, başka hiç kimse umurumda

değil. Eğer iktidardakilere dalkavukluk eder ve onları hoşnut edersem, işimi koruyabilir ve hatta hayatta ilerleyebilir ve bir burjuva olabilirim. Bir komünist böylesi bir psikolojiye ve böylesi duygulara sahip olamaz. İşçiler ve köylülerin kendi çabaları ile kendilerini savunabildikleri ve yeni bir toplum yaratabildiklerini ispatlamaları yeni ve komünist eğitimin, sömürücülere karşı mücadele içinde eğitimin, öz-çıkarcılara ve küçük mülk sahiplerine karşı, ben kendi çıkarıma bakarım ve başka hiçbir şeyi umursamam diyen psikolojiye ve alışkanlıklara karşı, proletarya ile ittifak halinde eğitimin başlangıcıydı.

Genç ve yetişen kuşak, komünizmi nasıl öğrenmelidir sorusuna cevap budur.

O, komünizmi, yalnızca, incelemelerindeki, öğretim ve eğitimindeki her adımı, proleterlerin ve emekçi halkın, sömürücülerin eski toplumuna karşı yürüttükleri sürekli mücadele ile birleştirerek öğrenebilir. Kişiler bize ahlaktan söz ettiğinde biz şöyle deriz: bir komünist için tüm ahlak, sömürücülere karşı bu birleşik disiplinde ve bilinçli kitle mücadelesinde yatar. Biz öncesiz ve sonrasız bir ahlaka inanmayız ve biz ahlak hakkındaki tüm masalların asılsızlığını ortaya sereriz. Ahlak, insan toplumunun daha yüksek bir düzeye çıkmasına ve kendisini emeğin sömürülmesinden kurtarmasına yardım etme amacına hizmet eder.

Bunu başarmak için, bizim, siyasal olgunluğa, burjuvaziye karşı disiplin ve müthiş bir savaşın ortasında yetişmeye başlayan o gençlik kuşağına ihtiyacımız var. Bu mücadelede bu kuşak gerçek komünistler eğitiyor; o, incelemelerindeki, eğitim ve

öğretimlerindeki her adımı bu mücadeleye tabi kılmalı ve onunla birleştirmelidir. Komünist gençliğin eğitimi, onlara tatlı dilli söylevler ve ahlak kuralları vermekten oluşmamalıdır. Eğitimi oluşturan şey bu değildir. İnsanlar babalarının ve analarının, toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin boyunduruğu altında yaşadıkları biçimi gördüklerinde; sömürücülere karşı mücadeleye başlayanların ıstıraplarını tattıklarında; kazanılmış olanı korumak için yapılan fedakarlıkları gördüklerinde toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin ne can düşmanları olduklarını gördüklerinde —onlara komünist olmayı bu koşullar öğretir. Komünist ahlak, komünizmin sağlamlaştırılması ve tamamlanması için mücadeleye dayalıdır. Bu, komünist öğrenim, eğitim ve araştırmanın da temelidir. komünizm nasıl öğrenilmelidir sorusuna cevap budur.

Onlar yalnızca derslikle sınırlanmış ve hayattan kopuk olsalardı, araştırma, öğretim ve eğitime inanamazdık. İşçiler ve köylüler, toprak sahipleri ve kapitalistler tarafından ezildikleri sürece ve okullar toprak sahipleri ve kapitalistler tarafından denetlendiği sürece, genç kuşak kör ve cahil kalacaktır. Bizim okullarımız gençliğe bilginin temellerini, bağımsız olarak komünist görüşler geliştirme yeteneğini sağlamalıdır. Onlar gençliği, eğitilmiş insanlar haline getirmelidir. Gençler okula giderken, sömürücülerden kurtulma mücadelesine katılmayı öğrenmelidirler. Genç Komünistler Birliği, genç komünist kuşağın Birliği adını, yalnızca okuma, öğretim ve eğitimindeki her adım, tüm emekçi halkın sömürücülere karşı ortak mücadelesine katılmayla birleşti-

rildiğinde hak edecektir. Rusya tek işçi cumhuriyeti olarak kaldığı ve dünyanın kalan taraflarında eski, burjuva sistem mevcut olduğu sürece bizim onlardan daha zayıf olacağımızı ve sürekli olarak yeni saldırı ile tehdit edileceğimizi ve yalnızca sağlamca birleşmeyi öğrenirsek, sonraki mücadeleyi kazanacağımızı —ve güç kazanmış olarak— gerçekten yenilmez olacağımızı iyice biliyorsunuz. Bu nedenle, bir komünist olmak bütün genç kuşağı örgütlemek, birleştirmek ve bu mücadelede bir eğitim ve disiplin örneği olmalısınız demektir. O zaman siz komünist toplum binasını inşa etmeye başlayabilecek ve onu tamamlayabileceksiniz.

Bunu sizlere açıklamak için bir örnek vereceğim. Biz kendimize komünist deriz. Bir komünist nedir? Komünist, latince bir kelimedir. **Communis,** "ortak" kelimesinin latincesidir. Komünist toplum, tüm şeylerin —toprak, fabrikalar— ortakça sahip olunduğu ve halkın emeğinin ortak olduğu bir toplumdur. Komünizm budur.

Herkes kendi toprak parçasında ayrı ayrı çalışırsa, ortaklaşa çalışmak mümkün müdür? Ortak çalışma birdenbire getirilemez. Bu imkansızdır. O, gökten inmez. Zahmet ve ıstırapla gelir; mücadele sürecinde yaratılır. Eski kitaplar burada birşeye yaramaz; hiç kimse onlara inanmayacaktır. Kişinin kendi hayat tecrübesi gereklidir. Kolçak ve Denikin, Sibirya'dan ve Güneyden ilerlerken köylüler onlardan yana idi. Onlar Bolşevizm'i sevmiyorlardı. Çünkü bolşevikler onların hububatını sabit bir fiyatla alıyordu. Ama Sibirya ve Ukrayna köylüleri Kolçak ve Denikin'in yönetimini yaşayarak tattıklarında yal-

rızca bir seçenekleri olduğunu kavradılar: Ya onları derhal toprak sahiplerinin altında köleliğe teslim eden kapitalistlere gitmek; ya da, evet doğru, onlara içinden sütler ve ballar akan bir ülke vaat etmeyen ve çetin bir mücadelede demir disiplin ve sağlamlık isteyen, ama onları kapitalistlere ve toprak sahiplerine kölelikten kurtaracak olan işçileri izlemek. Cahil köylüler bile öz tecrübeleriyle bunu görüp kavradıklarında komünizmin, zorlu bir okuldan geçmiş bilinçli yandaşları oldular. Genç Komünistler Birliği'nin tüm faaliyetlerinin temelini böylesi tecrübe oluşturmalıdır.

Ben, ne öğrenmeliyiz, eski okullardan ve eski bilimden neyi almalıyız sorularına cevap verdim. Şimdi, bu nasıl öğrenilmelidir sorusunu cevaplamaya çalışacağım. Cevap şudur: Yalnızca okulların faaliyetlerindeki her adımı, öğretim, eğitim ve okumanın her adımını tüm emekçi halkın sömürücülere karşı mücadelesiyle ayrılmazcasına birleştirerek.

Komünizmin bu öğreniminin nasıl ilerlemesi gerektiğini göstermek için bazı gençlik örgütlerinin çalışmasının tecrübesinden birkaç örnek vereceğim. Herkes okuma yazma bilmezliği ortadan kaldırmaktan sözediyor. Karacahil bir ülkede bir komünist toplum kurulamayacağını biliyorsunuz. Sovyet hükümetinin bir emir yayınlaması ya da partinin özel bir şiar yayınlaması ya da bu iş için en iyi işçilerin belirli bir sayısını görevlendirmek yetmez. Genç kuşağın kendisi bu işi ele almalıdır. Komünizm, gençliğin, Gençlik Birliğinin genç erkek ve kadınların şöyle söylemesi demektir: Bu bizim işimizdir; biz birleşeceğiz ve okuma yazma bilmezliği ortadan kal-

dırmak için kırsal bölgelere gideceğiz ki genç insanlarımız arasında okuma yazma bilmeyen kimse kalmasın. Biz, yetişen kuşağın, faaliyetlerini bu işe ayırmasını sağlamak istiyoruz. Bizim, cahil ve okuma yazma bilmez bir Rusya'yı okur yazar bir ülke haline hızla dönüştüremeyeceğimizi biliyorsunuz Ama eğer Gençlik Birliği bu iş üzerinde çalışmaya başlarsa ve tüm gençler herkesin yararı için çalışırlarsa, 400.000 genç erkek ve kadın üyesiyle Birlik, kendine Genç Komünistler Birliği demeye hak kazanacaktır. Yalnızca bizzat bilgi edinmek değil, kendi çabalarıyla okuma yazma bilmezliğin ağından kendilerini kurtaramayan o gençlere yardım etmek de Birlik'in bir görevidir. Gençlik Birliğinin bir üyesi olmak, kişinin emek ve çabalarını ortak davaya adaması demektir. Komünist bir eğitim bu demektir. Yalnızca böylesi çalışmanın süreci içinde genç erkek ve kadınlar gerçek komünistler olurlar. Yalnızca eğer bu çalışmada pratik sonuçlar elde ederlerse, onlar komünist olacaklardır.

Örneğin, şehir dışı sebze bahçelerinde çalışmayı alalım. Bu gerçek bir iş değil midir? Bu, Genç Komünistler Birliği'nin görevlerinden biridir. İnsanlar açlıktan ölüyor; fabrikalarda açlık var. Kendimizi açlıktan ölmekten kurtarmak için sebze bahçeleri geliştirmelidir. Ama çiftçilik eski biçimde yürütülüyor. Bu nedenle, daha çok sınıf-bilinçli unsur bu işe girişmelidir. Ve o zaman sebze bahçelerinin sayısının arttığını, ekim alanının genişlediğini ve sonuçların düzeldiğini göreceksiniz. Genç Komünistler Birliği bu işte etkin bir yer almalıdır. Her birlik ve birlik Kklu bunu kendi görevi saymalıdır.

Genç Komünistler Birliği, her işe yardım eden, girişkenlik ve girişim gösteren bir yıldırım kuvveti olmalıdır. Birlik, herhangi bir işçiye, onun, öğretilerini belki de anlamadığı ve öğretilerine hemence inanmayabileceği ama pratik çalışma ve faaliyetlerinden onların kendisine doğru yolu gerçekten gösteren kişilerden oluştuğunu görmesini sağlayan bir örgüt olmalıdır. Genç Komünistler Birliği, çalışmasını tüm alanlarda bu biçimde örgütlemezse, burjuva yola giriyor demektir. Biz eğitimimizi, emekçi halkın sömürücülere karşı mücadelesi ile birleştirmeliyiz ki onların, komünizm öğretilerinin ortaya koyduğu görevleri tamamlamalarına yardım edelim.

Birlik üyeleri her boş saati sebze bahçelerini geliştirmek ya da bir fabrikadaki gençlerin eğitimini örgütlemek vb. için kullanmalıdır. Biz Rusya'yı, sefil ve perişan bir ülkeden zengin bir ülkeye dönüştürmek istiyoruz. Genç Komünistler Birliği okullarla ya da komünist kitap ve kitapçıklar okumakla yetinmemek için eğitim ve öğrenimini işçilerin, köylülerin emeğiyle birleştirmelidir. Ancak işçi ve köylülerle yanyana çalışarak kişi gerçek bir komünist olabilir. Genel olarak kavranmalıdır ki Gençlik Birliği'nin tüm üyeleri okur yazar ve aynı zamanda işlerinde başarılı kişilerdir. Herkes, bizim, eski okullarda eski eğitim yöntemlerini kapı dışarı ettiğimizi ve yerlerine bilinçli disiplini koyduğumuzu, tüm genç erkek ve kadınların subotniklere katıldığını ve tüm nüfusa yardım etmek için her şehir dışı çiftliğini kullanılır hale getirdiğini gördüğü zaman insanlar emeğe eski biçimde bakmadan vazgeçeceklerdir.

Her yerde, köyde ya da şehirde, bir sokakta -bir

küçük örnek vereyim- halk sağlığı ya da yiyecek dağıtımı gibi işlerde yardım örgütlemek Genç Komünistler Birliği'nin görevidir. Eski, kapitalist toplumda bu nasıl yapılırdı? Herkes yalnızca kendisi için çalışıyordu ve yaşlıları, hastaları ya da ev işinin yalnızca kadınların işi olmasını ve bunun sonucunda onların bir baskı ve kölelik durumunda bulunmasını kimse umursamıyordu. Bununla savaşmak kimin işidir? Bu, şöyle demesi gereken gençlik birliklerinin işidir: Biz bunun tümünü değiştireceğiz; biz halk sağlığını korumaya ya da yiyecek dağıtmaya yardım edecek, ev ev sistemli denetim yapacak ve kendi güçlerini uygunca dağıtarak ve emeğin örgütlenmesi gerektiğini göstererek toplumun bütününün yararına örgütlü bir biçimde çalışacak gençlik müfrezeleri örgütleyeceğiz.

Şimdi 50 yaşlarında olan kişilerin kuşağı, bir komünist toplum göreceğini bekleyemez. Bu kuşak o zamandan önce, ölmüş olacaktır. Ama şimdi 15 yaşında olanların kuşağı komünist bir toplum görecektir ve bu toplumu kendileri kuracaktır. Bu kuşak bilmelidir ki hayatlarının tüm amacı komünist bir toplum inşa etmektir. Eski toplumda her aile ayrı ayrı çalışıyordu ve emek, halk kitlelerini ezen toprak sahipleri ve kapitalistler tarafından örgütlenmişti. Biz tüm emeği, bu ne kadar zahmetli ya da karmakarışık olursa olsun, öyle bir biçimde örgütlemeliyiz ki, her işçi ve köylü şunu diyebilsin: Ben özgür emeğin büyük ordusunun bir parçasıyım ve hayatımı, toprak sahipleri ve kapitalistler olmaksızın kurabileceğim, bir komünist sistem kurmaya yardım edebileceğim. Genç Komünistler Birliği, tüm

gençlere, erken yaşta bilinçli ve disiplinli çalışmayı öğretmelidir. Ancak böyle, şimdi karşımızda duran sorunların çözüleceğinden emin olabiliriz. Perişan ülkemizin, teknolojinin en yeni başarılarından yararlanabilmesi için elektriklendirilmesine on yıldan az olmayan yıllar gerekeceğini var saymalıyız. Ve böylece, şimdi 15 yaşında olan ve 10 ya da 20 yıllık bir süre içinde komünist bir toplumda yaşacak olanların kuşağı, eğitsel görevlerinin tümünü gençlerin her gün, her köyde ve şehirde en küçüğü ya da en basiti bile olsa bir emek sorununun pratik çözümüne ortakça girişecekleri bir biçimde ele almalıdır. Komünist inşanın başarısı, bu her köyde yapıldığında komünist yarışma gelişirken ve gençlik emeklerini birleştirebileceklerini ispatladıklarında güvencelenecektir. Yalnızca, her adımımıza bu inşanın başarısından bakarak ve yalnızca kendimize, acaba birleşmiş ve siyasal bilinçli emekçi insanlar olmak için elimizden gelen her şeyi yaptık mı diye sorarak, Genç Komünistler Birliği, yarım milyon üyesini bir tek emek ordusu halinde birleştirmeyi başaracak ve genel saygınlık kazanacaktır. **(Alkış tufanı).**

STALİN

GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ'NİN GÖREVLERİ

Soru-Yanıt

Sovyetler Birliği'nin içinde bulunduğu uluslararası ve iç konumun Genç Komünistler Birliği'ne yüklediği görevler genel olarak nelerdir?

Soru çok genel bir biçimde ortaya konulduğu için yanıtı da ancak genel bir yanıt olabilir. Sovyetler Birliği'nin şu andaki uluslararası ve iç konumu, Genç Komünistler Birliği'ne, bütün ülkelerin ezilen sınıflarınının devrimci mücadelesini, Sovyetler Birliği işçi sınıfının sosyalizmin kuruluşu kavgası ile işçi devletinin özgürlük ve bağımsızlığını, teori ve pratik ile destekleme görevini yüklüyor. Fakat, Genç Konmünistler Birliği'nin bu genel görevini gerçekleştirebilmesi, ancak, Komünist Enternasyonal ve Rusya Komünist Partisi'nin yol gösterici talimatlarının rehberliği ile mümkündür.

Tasfiyecilik (sosyalist kuruluş perspektifinin kayboluşu), milliyetçilik (uluslararası devrimci perspektifin kayboluşu) ve Parti liderliğinin dikkate alınmaması tehlikelerine ilişkin olarak Genç Komünistler Birliği ne gibi görevlerle karşılaşıyor? Bu tehlikelerle bağlantılı olarak "Sorular ve Yanıtlar" broşüründe dikkat hangisine çevrildi?

Kısaca söylenirse, bu alanda Genç Komünistler Birliği'nin görevi işçi ve köylü gençliğimizi Leninizmin ruhu ile eğitmektir. Gençliği Leninizmin ruhu ile eğitmek ne demektir?

İlk olarak, gençliğin, ülkemizde sosyalist kuruluşun olanaklı ve gerekli olduğunu anlamasını sağlamak demektir. İkinci olarak işaret ettiği şey ise, onların, işçi devletimizin uluslararası proletaryanın bir ürünü olduğu inancını güçlendirmektir; işçi devletimiz bütün ülkelerdeki devrimin gelişmesinin temelidir; Devrimimizin tam başarısı uluslararası proletaryanın hedefidir. Üçüncü olarak, gençlikte Rus Komünist Partisi liderliğine güven düşüncesini yerleştirmek demektir. Genç Komünistler Birliği'nde, gençliği bu çizgiler içinde eğitilebilecek kadroları, aktif güçleri yaratmak gereklidir.

Genç Komünistler Birliği üyeleri gelişmelerin tüm alanlarında aktifler: Endüstride, tarımda, kooperatiflerde, Sovyetlerde, kültürel ve eğitimsel kurumlarda vb. Her etkin Genç Komünist gelişme alanlarındaki günlük çalışmalarını sosyalist toplumun kuruluşu perspektifi ile birleştirmelidir. Günlük çalışmasını, bu ruh ile ve perspektifi gerçekleştirme doğrultusunda sürdürebilmelidir.

Genç Komünistler çok farklı ulusların işçileri ve köylüleri arasında çalışmalarını sürdürüyorlar. Genç Komünistler Birliği'nin kendisi bir çeşit Enternasyonaldir. Bunda önemli bir etken, sadece, Birliğin değişik uluslardan unsurları içeren bileşimi değil, aynı zamanda dünya Proleter Enternasyonali'nin en önemli gruplarından biri olan Rus Komünist Partisi ile Genç Komünistler Birliği'nin doğru-

dan ilişki içinde olmasıdır. Enternasyonalizm Genç Komünistler Birliği'nin çalışmasını yönlendiren temel düşüncedir. Onun dayanıklılığı oradadır. Kudreti oradan kaynaklanmaktadır. Enternasyonalizm öğretisi sürekli olarak Genç Komünistler Birliğinin'nin üstünde olmalıdır. Ülkemiz proletaryasının mücadelesinin başarı ve başarısızlıkları, Genç Komünistler'in düşüncelerinde uluslarasası devrimci hareketin başarı ve başarısızlıkları ile birleştirilmelidir. Genç Komünistler devrimimizi kendinde bir amaç gibi değil, bütün ülkelerdeki proletarya devriminin zaferi için bir araç, bir katkı olarak görmeyi öğrenmelidirler.

Biçimsel olarak Genç Komünistler Birliği bir parti örgütü değildir.

Fakat, aynı zamanda komünist bir örgüttür. Bu, Genç Komünistler Birliği'nin resmen işçilerin ve köylülerin parti dışındaki bir örgütü olması ve bununla birlikte partinin rehberliği altında çalışması gerekiyor demektir. Görev, gençliğin partimize güvenini ve Genç Komünistler Birliği'nin partimizce yönlendirilmesini sağlamaktır. Genç Komünistler'in unutmaması gereken temel ve önemli nokta Genç Komünistler Birliği'nin tüm çalışmalarında partinin önderliğini sağlamaktır. Genç Komünistler, böyle bir önderlik olmaksızın, temel görevleri olan, işçi ve köylü gençliğini proletarya diktatörlüğü ve komünizm ruhuyla eğitmeyi başaramayacağını unutmamalıdır.

Genç Komünistler Birliği'nin büyümesi sorununu şu anda nasıl algılayacağız?

Temelde, tüm genç işçileri, genç tarım işçile-

rini, genç yoksul ve orta sınıf köylülerin en iyilerini saflarımıza katma politikasını sürdürecek miyiz; yoksa temel dikkatimizi Birlik'te halen yer alan gençlik kitlesini birleştirme ve eğitmeye mi sarfedeceğiz?

Sorunu ya bu ya da şu biçimde koymamalısınız. Her ikisi de yapılmalı. Tüm genç işçiler ile yoksul ve orta sınıf köylülerin aralarından en iyi unsurlar Genç Komünistler Birliği'nde var olmalılar. Fakat, bununla birlikte Birliğin etkin güçleri dikkatlerini Genç Komünistler Birliği'nin yeni üyelerini eğitmek ve özümsemek için harcamalıdır. Genç Komünistler Birliği'nin en önemli ve kaçınılmaz görevi proleter çekirdiğini güçlendirmektir. Eğer bu görev yerine getirilirse, bu onun doğru yolu izleyeceğinin güvencesi olacaktır. Fakat Genç Komünistler Birliği sadece bir genç işçiler örgütü değildir. Bu nedenle proleter çekirdeği güçlendirirken aynı zamanda köylü gençliğin en iyi unsurlarını da içermeye ve Genç Komünistler Birliği'nin proleter çekirdeği ile köylü kitlesi arasında pekiştirilmiş bir ittifakı sağlamaya çalışmalısınız. Bu yapılmadığı takdirde Birlik içinde proleter çekirdeğin genç köylülere liderliği olanaksızlaşacaktır.

Genç Komünistler Birliği'nin bazı bölge komiteleri, kadınların delege toplantılarını örnek göstererek, sürekli delegelerden oluşan partidışı genç köylü delege toplantıları düzenlemeye başladılar. Bu toplantıların işlevi, genç köylüler arasındaki, özellikle genç orta sınıf köylülerin hareketli unsurlarını Birlik'in liderliği altında birleştirmektir. Bu görüş doğru mu? Böyle bir durum delege toplantılarını Genç Komünistler Birliği ör-

gütümüze karşı konumlayabilecek partidışı genç köylü birliklerine doğru bozulma tehlikesini de içermiyor mu?

Bana göre bu düşünce yanlıştır. Niçin? Aşağıdaki nedenlerden dolayı.

İlk olarak, orta köylülere ilişkin olarak bu korkuyu gizlediği, genç orta köylüleri belli bir mesafede tutma isteği ve onlardan kurtulma girişimini gizlediği için. Bu istek doğru mudur? Elbetteki değil. Genç orta köylülerle bir mesafe koymamalı, onları kendimize ve Genç Komünistler Birliği'ne yakınlaştırmalıyız. Onların işçilere Genç Komünistler Birliği'nin proleter çekirdeğine ve partimize güvenini ancak bu yolla sağlayabiliriz.

İkinci olarak, içinde bulunulan koşullarda, köylülüğün bütün grupları arasında bir uyanış görülmeye başlandığından Genç Komünistler Birliği'nin himayesi altındaki genç orta köylü delege toplantılarının ayrı bir genç orta köylü birliğine doğru dönüşmüş olacağı şüphesiz ki kaçınılmazdır. Üstelik bu ayrı birlik kendisini ister istemez var olan gençlik birliğine ve onun lideri Rusya Komünist Partisi'ne karşı konumlandırmak zorunda olacaktır: Bu, köylü unsurları Genç Komünistler Birliği'nden ayrılmaya doğru itecek ve Genç Komünistler Birliği'nin genç işçiler ve köylüler birliği gibi iki ayrı grup halinde bölünmesini yaratacaktır. Bu tehlikeyi görmemezlikten gelebilir miyiz? Elbette gelemeyiz. Şu anda, özellikle gelişmemizin şimdiki koşullarındaböyle bir bölünmeye gereksinmemiz var mı? Elbette yok. Aksine, bugünkü gereksinmemiz genç köylüleri Genç Komünistler Birliği'nin proleter çekirdeğinden

uzak tutmak değil ona yakınlaştırmak; uyuşmamazlık değil, aralarındaki pekişmiş bir ittifaktır.

Üçüncüsü, genç orta köylüler delege toplantıları örgütlenmesi, işçi ve köylü kadınlar delege toplantılarının varlığı temelinde doğrulanamaz. Genç Komünistler Birliği şeklinde ayrı örgütlenmeleri bulunan genç işçi ve köylüler ile ayrı örgütlenmeleri bulunmayan işçi ve köylü kadınları aynı yere koyamazsınız; aynen orta köylü gençliğini, çalışan sınıfın bir parçası olan işçi kadınlarla karıştırmamanız gerektiği gibi. Genç orta köylülerin delege toplantıları, Genç Komünistler Birliği için bir tehlike yaratıyor, oysa işçi ve köylü kadınlar delege toplantılarının böyle bir tehlikesi yok. Çünkü şu anda onlar Genç Komünistler Birliği'ne benzer herhangi bir sürekli ayrı örgüte sahip değiller.

Bu nedenle, Genç Komünistler Birliği'nin himayesinde genç orta köylüler delege toplantıları düzenlenmesinin gereksiz olduğunu düşünüyorum.

Üçüncü olarak, Genç Komünistler Birliği kongresinin kırsal bölgeler için Genç Komünistler Birliği çevresinde eğitim, tarımsal çalışma grupları ve buna benzer yardımcı çalışma grupları oluşturma önerisini benimseyip kendisini sınırlandırmasının doğru olduğunu düşünüyorum.

Genç Komünistler Birliği aktifi, koşullarımız içinde, gündelik çalışmayı, Marksizm ve Leninizmin esaslı bir incelemesiyle birleştirilebilir mi ve bu açıdan genç komünist örgütleri ve her genç komünist ne yapmalıdır?

Önce Marksizm-Leninizm hakkında birkaç şey söyleyeceğim. Sorun bu şekilde konulduğunda

Marksizmin Leninizmden farklı bir şey olduğu, Marksist olmaksızın Leninist olunabileceği düşünülebilir. Fakat bu düşünce doğru olarak kabul edilemez. Leninizm, Marksizmin dışında Lenin'in öğretisi değildir. Leninizm, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmidir. diğer bir deyişle, Leninizm, Marks'ın öğretileri ile bunların kaçınılmaz olarak çıkan tüm sonuçları, Lenin'in, Marksizmin düşünce haznesine yeni katkılarının tümünü içerir. (Proleterya diktatörlüğü doktrini, köylü sorunu, ulusal sorun, parti, reformizmin toplumsal kökleri sorunu, komünizmden başlıca sapmalar sorunu, vb.) Bu nedenle Marksizm ve Leninizmden değil Marksizm ya da Leninizmden söz etmek (bunlar tek ve aynı şeydir) daha doğru olacaktır.

İkinci olarak, hiç şüphesiz ki, Genç Komünistler Birliği'nin aktif üyeleri, pratik çalışma ile teorik eğitimi (Leninizm öğretisi) birleştirmedikçe Genç Komünistler Birliği içinde yeterli hiçbir komünist çalışma varolamaz. Leninizm tüm ülkelerin işçilerinin devrimci hareketinin genelleştirilmesidir. Bu deneyim, işçi sınıfının günlük çalışmalarında yolunu aydınlatan ve onun yönünü belirleyen bir kutup yıldızıdır. Bu deneyimi hiç değilse en azından asgari derecede öğrenmemişlerse, onlar ne güvenli bir çalışma yapılabilecek ne de yaptıklarının doğru olduğuna emin olacaklardır. Eğer Leninizmi araştırmazlarsa, Leninizmi öğrenmek için uğraşmazlarsa, pratik çalışmayı gerekli teorik eğitimle bütünleştirmezlerse onların kaderi el yordamı ile körükörüne yürümek, karanlıkta çalışmak olacaktır. Bu nedenle Leninizmin incelenmesi, Leninist bir eğitim, Genç

Komünistler Birliği'nin şimdiki aktifinin, milyonlarca Genç Komünist'in proletarya diktatörlüğü ve komünizmin ruhu ile eğitilebilecek aktif, gerçek Leninist kitleye dönüşmesinde en temel koşuldur.

Fakat teori ve pratiğin böyle bir bileşimi, Genç Komünistler Birliği'nin etkin üyelerinin günlük çalışma ile fazlaca yüklenmiş olduğu şu andaki koşullarda mümkün müdür? Evet mümkündür. Zor bir iştir, bu inkâr edilemez. Fakat madem ki çok gereklidir, madem ki bu koşul olmaksızın Genç Komünistler Birliği'nde etkin gerçek Leninist unsurları yaratmak olanaksızdır, o zaman, bu, gerçekten mümkündür.

Bizler, zorluklardan kaçan ve kolay işler arayan güçsüzlerden olmamalıyız. Zorluklar, başarmak ve üstesinde gelmek için vardırlar. Eğer zorlukların üstesinden gelmeyi öğrenmemiş olsalardı, Bolşevikler, kapitalizme karşı mücadelelerinde kesinlikle yok olurlardı. Eğer güçlüklerden çekinseydi Genç Komünistler Genç Komünistler Birliği olamazdı. Genç Komünistler Birliği'nin aktifi üzerine büyük bir görev almıştır. Bu nedenle, hedefine giden yoldaki her güçlüğü yenmek için gücünü toplamalıdır.

Sabırlı ve sürekli Leninist çalışma -eğer Genç Komünistler Birliği'nin etkin unsurları gerçekten milyonlarca genç insanı proletarya devriminin ruhu ile eğitmek istiyorsa, işte izleyecekleri yol budur.

Rusya Leninist Genç Komünistler Birliği'nin kuruluşunun yedinci yıldönümü dolayısıyla Komsomolskaya Pravda'nın sorularına verilen yanıtlar. 29 Ekim 1925.

GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ İÇİNDEKİ ÇELİŞKİLER

Öncelikle Gençlik Merkez Komitesi'nin parti tartışmasına ilişkin benimsediği konum hakkında bazı şeyler söylemeliyim. Yanlış olan Rusya Genç Komünistler Birliği Merkez Komitesi'nin, bölgesel düşüncelerini açıkladıktan sonra inatçı bir sessizliği sürdürmesiydi. Birliğin Merkez Komitesi'nin bu sessizliğini tarafsızlığa yormak yanlış olacaktır. Bu tavır basitçe söylemek gerekirse ihtiyatlılıktı.

Şimdi konferanstaki tartışmalara ilişkin birkaç şey söyleyeceğim. İlkesel planda aranızda hiçbir farklılık olmadığını görüyorum. Tezlerinizi ve makalelerinizi bir büyüteç ile inceledim. Fakat aranızda ilkesel hiçbir farklılık görmedim. Diğer taraftan, yapay bir "uzlaşılamaz" karşıtlıklar yığını ve karmaşası vardı.

İlk çelişki, Birliği, partinin "yedek gücü" gibi gövren anlayışla, Birliği partinin bir "aracı" gibi algılayan anlayış arasında çizilen karşıtlıktır. Birlik nedir: Bir güç mü yoksa bir araç mı? Her ikisi de. Bu açık, yoldaşların konuşmalarında da söylendi. Genç Komünistler Birliği köylü ve işçilerin yer aldığı ve partinin yedek güçler sağladığı bir "kaynak"tır. Fakat o,

aynı zamanda, partinin elinde, gençlik kitlelerini etkileme gücü olan bir araçtır. Daha somut bir söyleyişle Birlik, Genç Komünistler Birliği'nin etkin üyeleri aracılığıyla Birlik dışındaki gençliği etkisi altına alması anlamında, partinin bir aracıdır. Bu kavramlar birbirlerine karşıt değillerdir ve biri diğeri ile karşılaştırılamaz.

Sözde uzlaştırılamaz ikinci çelişki, bazı yoldaşların görüşlerinde ifadesini bulduğu şekliyle "Birliğin sınıf politikası, onun üye bileşimi ile değil liderlikteki insanların tutarlılığı ile belirleniyor" iddiasıdır. Tutarlılık üye bileşimi ile karşıtlaştırılıyor. Rusya Genç Komünistler Birliği'nin sınıf politikası, üye bileşim ve liderliğinin tutarlılığı ile belirlendiği için bu çelişki de yapmacıktır. Eğer tutarlı insanlar, Birliğin üye bileşiminin sürekli etkisine bağlıysalar, bu çelişki özünden tuhaftır ve Birliğin üyeleri eşit haklara sahip iseler böyle bir bileşim Birliğin çalışmasında ve politikasında izlerini bırakacaktır. Niçin, parti, bileşimini düzenliyor? Çünkü bileşiminin çalışmalarını etkilediğini biliyor.

Son olarak Birliğin köylüler arasındaki rolüne ve çalışmasına ilişkin -bu da yapmacıklar çelişkisidir- bir çelişki daha var. Bazıları Birliğin amacının köylüler arasındaki etkisini "yaygınlaştırmak" değil "pekiştirmek" olduğunu söylerken diğerleri de pekiştirmek değil etkiyi "yaygınlaştırmak" istiyor. Tartışmada bu temel üzerinde bir platform oluşturmak isteniyor. Bu iki hedef arasındaki karşıtlığın yapma bir karşıtlık olduğu açık. Çünkü gayet iyi biliyoruz ki, Birlik, kırsal alandaki etkisini hem pekiştirmeli hem de yaymalı. Rusya Genç Komünistler Birliği Merkez

Komitesi'nin tezlerinin bir pasajında, köylüler arasındaki bir çalışmaya ilişkin olarak uygun olmayan bir deyim var. Fakat ne yoldaş Tarkhanov, ne de Rusya Genç Komünistler Birliği Merkez Komitesi çoğunluğundan diğer temsilciler bu deyim üzerinde durdular ve düzeltmek istediler. Bundan sonra önemsiz ayrıntılar üzerinde tartışmaya değer mi?

Fakat, Genç Komünistler Birliği'nin yaşamında ve etkinliğinde var olan, hakkında birkaç söz söylemekten mutluluk duyacağım, yapma değil gerçek bir zıtlık var. Birlik içindeki iki eğilimin varlığını kastediyorum: İşçi sınıfı eğilimi ve köylü eğilimi. Kendisini hissettiren ve görmemezlikten gelemeyeceğimiz bu iki eğilim arasıdaki zıtlığı kastediyorum. Bu karşıtlık sorunu, konuşmacıların sözlerindeki en zayıf noktayı oluşturuyor. Herkes, genişlemenin, işçileri Birliğe kaydetme doğrultusunda ilerlemesi gerektiğini söylüyor. Fakat köylülüğe gelindiğinde, köylülüğün dahil edilmesi sorununa gelindiğinde herkes tökezliyor. Samimi ve dürüst konuşmacılar dahi bu sorunda tökezliyor.

Rusya Genç Komünistler Birliği'nin iki sorunla karşılaştığı açık: İşçi sorunu ve köylü sorunu. Genç Komünistler Birliği işçilerin ve köylülerin birliği olduğu için bu eğilimler, bu karşıtlıklar gelecekte de var olmayı sürdürecekler. Bazıları işçilerin dahil edilmesi gerektiğini söyleyip köylüler konusundaki sessizliği sürdürürken, diğerleri köylülerin dahil edilmesi gerektiğini iddia edecekler ve Birlik içindeki proleter kesimin liderlikteki öneminin değerini küçültecektirler. Birliğin doğasında var olan bu gerçek çelişki, konuşmacıların tökezlemesinin nedenidir. Konuşmalarda parti ve Genç Komünistler Birliği arasında bir koşutluk çizildi. Fakat, partimiz, işçile-

rin ve köylülerin değil de işçilerin partisi ve Genç Komünistler Birliği işçi ve köylülerin birliği olduğundan böyle bir koşutluk gerçekte yok. Bu nedenle Genç Komünistler Birliği yalnızca işçilerin birliği olamaz. Fakat bir ve aynı zamanda işçi ve köylülerin birliği olmalıdır. Kesin olan şu ki, Birliğin mevcut yapısı ile iç karşıtlıklar ve eğilimlerin çatışması gelecekte de kaçınılmaz olacaktır.

Orta köylü gençliğinin partiye çekilmesini söyleyenler haklı, fakat burada dikkatli olmalı ve bazen sorumlu işçilerin bile düştüğü bir işçi ve köylü partisini savunma yanlışlığına girmemeliyiz. Birçok kişi seslerini yükseltip diyor ki: "İşçileri kaydediyorsunuz, niçin köylüleri aynı oranda partiye dahil etmiyorsunuz? Haydi yüz bin ya da iki yüzbin köylüyü partiye alalım." Merkez Komite bu görüşe karşı. Çünkü partimiz bir işçi partisi olmalıdır. % 70 veya % 80 oranında işçi ve % 20 veya % 25 oranında işçi sınıfına dahil olmayanlar -işte parti içinde yaklaşık olarak bulunması gereken denge. Fakat, Genç Komünistler Birliği örneği partiden tümüyle farklı. Genç Komünistler Birliği işçi ve köylü gençlik arasındaki devrimci unsurların serbest ve sınırlandırılmamış bir örgütüdür.

Köylüler olmaksızın, genç köylü kütlesi olmaksızın işçi ve köylü birliği olma durumu olmayacaktır. Fakat, bununla birlikte proleter unsurun önderlik rolünü oynaması gerektiğini görmeliyiz.

Rusya Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin düzenlediği Gençlik Arasında Çalışma Konferansı'nda yapılmış bir konuşma. 5 Nisan 1924

KOMÜNİST ENTERNASYONAL'DEN SEÇMELER

KOMÜNİST ENTERNASYONAL VE KOMÜNİST GENÇLİK HAREKETİ ÜZERİNE KARAR

(12 Temmuz 1921'deki III. Dünya Kongresi'nin 24. oturumunda kabul edilmiştir.)

1) Sosyalist gençlik hareketi, işçi gençliğin, artan kapitalist sömürü ve burjuva militarizminin kendisinden yararlanmasının oluşturduğu baskı altında; işçi gençliği, (burjuva) sivil-milliyetçi ideoloji ile zehirleme çabalarına ve işçi gençliğin ekonomik, politik ve kültürel istemlerinin birçok ülkenin sosyaldemokrat parti ve sendikaları tarafından gözardı edilmesine bir tepki olarak ortaya çıkmıştır.

Sosyalist gençlik örgütlerinin kurulması, çoğu ülkede, oportünist ve reformist eğilimi giderek artan sosyaldemokrat parti ve sendikaların yardımı olmaksızın, hatta bazı ülkelerde de onlara rağmen gerçekleşmiştir. Reformist sosyaldemokrat parti ve sendikalar, bağımsız devrimci sosyalist gençlik örgütlerinin yükselmesini, kendi oportünist politikaları için ciddi bir tehlike olarak gördüler. Bürokratik engeller aracılığıyla her türlü bağımsızlığına set çekerek, gençlik hareketini baskı altına almaya, karakterini değiştirmeye ve kendi politikalarına uydurmaya çalıştılar.

2) Emperyalist savaş ve çoğu ülkedeki sosyaldemokrat partilerin bu savaşa bakışı, sosyaldemokrat partiler ile uluslararası devrimci gençlik örgütleri arasında varolan karşıtlıkları derinleştirmek, hatta onları açık anlaşmazlığa düşürmek zorundaydı. Savaş süresince işçi gençliğin durumu, yer değiştirmeler, cephe hizmetleri, savaş endüstrisinin katmerli sömürüsü ve cephe gerisinin de askerileştirilmesi sonucu dayanılmayacak derecede kötüleştirildi. Sosyalist gençliğin en iyi bölümü savaşa ve milliyetçiliğe karşı tutum belirleyerek sosyal-demokrat partilerden ayrıldı ve kendi politik faaliyetlerini yürütmeye koyuldu. (*Uluslararası Gençlik Konferansı, Bern 1915, Jena 1916.*)

Savaşa karşı mücadelelerinde, sosyalist gençlik örgütleri, yetişkinlerin en yetkin devrimci grupları tarafından desteklendiler ve devrimci güçlerin odak noktası haline geldiler. Böylelikle gençlik örgütleri devrimci partilerin işlevini yüklendiler, devrimci savaşının öncüleri sıfatıyla bağımsız politik örgütlere dönüştüler.

3) Komünist Enternasyonal ve ülkelerde de komünist partilerin oluşmasıyla, devrimci gençlik örgütlerinin proletarya hareketinin tümü içindeki rolü değişmektedir. Ekonomik durumları ve fizyolojik özellikleri ile işçi gençlik, komünist düşünceye daha yatkındır ve devrimci mücadelede de yetişkin işçilere göre daha büyük bir devrimci şevk gösterir; ama onun, bağımsız siyasi kimliğiyle üstlendiği öncü ve yönetici rolünü artık komünist partiler devralacaktır. Komünist gençlik örgütünün bağımsız politik ve

*K.G.Ö'lerin kendilerini nicel olarak ufak propaganda birliklerindeki çalışmalarla sınırladıkları dönem geçmiştir.

öncü bir teşkilat olarak varlığını sürdürmesi, aralarındaki tek farkı üyelerinin yaşlarının oluşturduğu, iki rakip komünist partinin ortaya çıkması anlamına gelirdi.

4) Komünist gençlik örgütünün (K.G.Ö. ç.n.) bugünkü rolü, işçi gençlik kitlelerini toplamak, onları birer komünist olarak eğitmek ve komünist savaş cephesine yerleştirmektir.* K.G.Ö'nün başlatıp yönettiği ekonomik mücadeleler de, geniş işçi gençlik kitlelerinin kazanılmasında, inatçı ve yeni yöntemlerle geliştirilmiş bir ajitasyonun yanı sıra gündeme gelmiştir.

•Yeni görevlerine denk düşecek bir biçimde K.G.Ö'ler, eğitim çalışmalarını genişletip güçlendirmelidirler. Bütün devrimci kavgalara marksist bilinçle yoğrulmuş aktif katılım komünist gençlik hareketindeki komünist eğitimin temelini oluşturur.

Önümüzdeki dönem için K.G.Ö'lerin önünde duran bir başka önemli görev de, işçi gençliğin kafasındaki milliyetçi ve sosyal-milliyetçi ideolojiyi yıkmak ve onu sosyal-demokrat öncülerinden kurtarmaktır. Aynı zamanda K.G.Ö'ler, mücadelenin kitleselleşmesinden dolayı başlayan gençleşme sürecini, yaşlanan üyelerini bir an önce komünist partilere aktararak, hızlandırmalıdırlar.

• Komünist gençlik örgütleri ile merkeziyetçi-sosyal millliyetçi gençlik dernekleri arasında temelden gelen büyük farklılık kendini, her türlü politik problemlere ayrılan önemli zaman, komünist partilerin kurulmasında gösterilen işbirliği ve devrimci savaş ve hareketlere gösterilen aktif katılım noktalarında belli etmektedir.

5) Komünist gençlik örgütlerinin komünist partilere karşı konumu, devrimci gençlik örgütlerinin sosyal-demokrat partilere olan konumlarından temelden ayrılmaktadır. Proletarya devriminin bir an önce gerçekleştirilmesi için verilen ortak mücadelede, güçlü bir beraberlik ve katı merkeziyetçilik gerekmektedir. Politik yol göstericilik ve önderlik, uluslararası alanda sadece Komünist Enternasyonal'de, ülkelerde ise sadece bunların ülke seksiyonlarında bulunabilir. K.G.Ö'lerin görevleri, kendilerini bu politik önderliğe (programatik, taktik ve politik direktifler) tabi kılmak ve kendilerini ortak devrimci cepheye katmaktır. Devrimci gelişkinlik düzeyinin farklılık gösterdiği komünist partilerde ise, bu temel ilkeye uyulup uyulmaması gerektiğini, Komünist Gençlik Enternasyonali'nin Yürütme Komitesi, ülkelerdeki istisnaî durumları gözönüne alarak belirler. En katı merkeziyetçilik kurallarına göre saflarını düzenlemeye başlamış olan K.G.Ö'ler, proletarya devriminin taşıyıcısı ve önderi olan Komünist Enternasyonal'e karşı çelikten bir disiplin göstereceklerdir. K.G.Ö'lerin görevi, kendi örgütleri içindeki her türlü politik ve taktik soruna ilgi göstermek, tavır almak ve kendi ülkelerindeki komünist partileri, ama asla onlara karşı gelmemek şartıyla, alınmış kararlar anlamında etkilemektir. Komünist partilerle K.G.Ö'ler arasındaki bir anlaşmazlık durumunda KEYK'e başvuru hakkı kullanılmalıdır. K.G.Ö'lerin politik bağımlılığı hiçbir şekilde, yetiştirme bakımından hayati önem taşıyan örgütün yapısal bağımsızlığından vazgeçilmesi anlamına gelmez. Devrimci mücadelenin başarılı bir şekilde yönetilmesi için gerekli olan katı merkeziyetçilik ve kuvvetli birliktelik sebebiyle, ülke-

lerdeki tarihi gelişimler sonucu gençliğin partiye bağımlılığı söz konusu ise, bu ilişki korunmalıdır; iki yapı arasındaki farklılıklarda ise Komünist Enternasyonal ile Komünist Gençlik Enternasyonali'nin YK'nın verdikleri ortak karara uyulur.

• 6) K.G.Ö'lerin diğer ve en önemli görevlerinden birisi de, saflarında tam bağımsızlık döneminden kalmış, "politik öncü rol" ideolojisinin kalıntılarını temizlemektir. Gençlik basını ve K.G.Ö'lerin bütün yapısal oluşumları, gençlere, kendi komünist partilerinin sorumlu bir üyesi ve neferi oldukları hissini aşılamak için sonuna kadar kullanılmalıdır.

K.G.Ö'leri geniş işçi gençlik kitlelerinin [saflara] kazanılması sonucu bir kitle hareketine çevrilmeye başladıkları oranda, bu göreve daha da fazla dikkat, zaman ve güç sarfetmek zorundadırlar.

• 7) K.G.Ö'lerin komünist partiler ile olan sıkı politik beraberlik ve etkinliklerinin yapısal anlamda da ifade edilmesi zorunludur. Örgüt ve parti yönetimlerinin karşılıklı temsil edilmesi, bunun şehir, ilçe, semt komitelerine, fabrika ve sendika hücrelerine dek inmesi ve kongre-konferanslara karşılıklı temsilci gönderme şeklinde uygulanması mutlaka gerekmektedir. Böylece komünist parti gençliğin, politik çizgisine ve faaliyetlerine devamlı etkide bulunup destekleyebileceği gibi gençlik de parti üzerindeki etkinliğini (sağlayabilir) sürdürebilir.

Komünist partilerle Komünist Enternasyonal arasındaki ilişki düzeyinin daha da sıkı bir biçimi Komünist Gençlik Enternasyonali ile K.E. arasında düzenlenmiştir. K.G.E'nin görevleri, komünist gençlik hareketinin merkezileştirilmiş sevk ve idaresi,

teşkilatların maddi-manevi yardımlarla desteklenip geliştirilmeleri, K.G.Ö'lerin bulunmadıkları yerde oluşturulmaları ve komünist gençlik hareketi ile programının uluslararası alanda propagandasının yapılmasıdır. Komünist Gençlik Enternasyonal'i Konünist Enternasyonal'in bir bölümüdür ve bundan dolayı da kongrenin ve KEYK'nin kararlarına tabidir.

Bu çerçevede görevlerini sürdürür ve K.E'nin politik istemlerinin bir aracısı olarak seksiyonlarında etkinlik gösterir. K.E'nin [K.G.E. üzerindeki] devamlı kontrolü ve K.G.E'nin her alandaki faaliyetlerinin (sevk ve idare, ajitasyon, organizasyon, K.G.Ö'lerin sağlamlaştırılması ve desteklenmesi) verimliliği, kuvvetli bir iki yönlü temsil ile sıkı ve kesintisiz bir işbirliği sayesinde teminat altına alınmıştır.

KARAR: İŞÇİ GENÇLİĞİN YOKSULLAŞTIRILMASINA KARŞI MÜCADELE

4.3.1922'de kabul edilmiştir.

Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin genişletilmiş oturumunun delegeleri, Komünist Gençlik Enternasyonali'nin, işçi gençliğin dünya krizi ve sermayenin uluslararası alandaki saldırısı sonucu daha da ağırlaşan fevkalâde kötü durumunu gösterip tespit eden raporunu gözönüne almıştır.

Komintern ve Kızıl Sendika Enternasyonali, işçi gençliğin bu [kötü] durumunun önemini ve onun [işçi gençliğin] tüm proletarya için yapılan sınıf savaşımı ile özgürlük savaşımına [işçi gençliğin] aktif katılımının önemini altını çizerek vurgulamaktadır. Komintern ve Kızıl Sendika Enternasyonali, Komünist Gençlik Enternasyonali ile fikir dayanışması içindedir ve sermaya saldırısının göğüslendiği cephede [birlik cephesinde] yetişkin işçilerin saflarına gençleri katmanın gerekliliğini vurgular. Bu yüzden Komintern ve Kızıl Sendika Enternasyonali, Komünist Gençlik Enternasyonali YK'nin aşağıdaki önerilerine katılmaktadır:

1) İşçi gençliğin yoksullaştırılmasına karşı mücadelenin başlatılması ve bu sorunun "politik parti

ve sendikaların uluslararası konferansı" gündeminde işlenmesi.

2) Uluslararası Proletar Gençlik Örgütü temsilcilerinin ortak konferansa davet edilmesi (Komünist Gençlik Enternasyonali; Viyana Sosyalist Gençlik Örgütleri Birliği, İşçi Enternasyonali).

"Yatırımcıların Saldırısına Karşı Savunma İçin Birinci Konferans"ta, çalışan gençliğin durumunun görüşülmesinin önemi, sermaye saldırısının sadece şimdiki işçi sınıfı neslini değil, onun [sermaye saldırısının] işçi gençliğin durumu üzerindeki etkilerinden de yola çıkararak, işçi sınıfının gelecek nesillerini de tehdit etmesinde yatmaktadır. Bu yüzden "işçi gençliğin yoksullaştırılmasına karşı mücadele"nin gündeme "özel öneme sahip" notuyla [nokta olarak] yerleştirilmesini istiyoruz. Dünya proletaryasının işçi organizasyonu için, işçi gençliği ilgilendiren ve uğrunda bütün işçi sınıfının mücadele etmesi gereken, bir dizi acil talep ön plana çıkmaktadır.

- a) Çalışan gençliğin ucuz işgücünden, yetişkin işçilere karşı ekonomik savaş aracı olarak yararlanan sermayenin amaçladıklarını bertaraf edebilmek için.
- b) İşçi sınıfının genç neslini fiziksel ve ahlaki sefâlete sürüklenmekten korumak için.

Komintern ve Kızıl Sendika Enternasyonali bütün gençlik örgütlerini, proletaryanın politik parti ve sendikalarını bu öneri ve istemleri en geniş ölçüde ve hazırlayıcı bir biçimde görüşmeye ve kendi gazetelerinde, toplantılarında tartışmaya açmaya çağırır.

Acil Taleplerimiz:

I

18 yaşına kadar bütün gençler için genel istemler:

—Varlığını sürdürebilmek için gerekli minimuma denk düşen asgari ücret,

—8 saatlik işgününün uzatılmasına karşı mücadele,

—Mesleki eğitim süresinin çalışma zamanına dahil edilmesi ve 6 saatlik işgününün gençler için uygulamaya konulması,

—İşsiz gençlerin geçiminin sağlanması,

—Bunların eğitim atölyelerinde yerleştirilmeleri,

—44 saatlik hafta sonu tatili,

—Yılda 4 hafta ücretli izin,

—Gece ve hafta sonu çalışmalarının yasaklanması,

—Gençliğin sağlığına zarar verecek işyeri ve fabrikalarda çalışmasının yasaklanması (Kimya endüstrisinin belli kolları, maden ocaklarında yeraltı işleri v.b.)

II

Çırakların korunması:

Çırak çalıştırmaya getirilecek kısıtlamalar sonucu "çırak yetiştirmenin yasaklanması, kişisel çıraklık anlaşmalarının kaldırılması, toplu sözleşmelere çırakların da dahil edilmeleri, çıraklık hizmetlerinin sendika ve işletme konseylerince kontrolüm.

KOMÜNİST GENÇLİK ENTERNASYONALİ ÜZERİNE KARAR

1) Komünist Enternasyonal 3. Kongresi'nin kararlarıyla fikir birliği içinde olan Komünist Gençlik Enternasyonali'nin 2. Dünya Kongresi, Komünist Gençlik örgütlerinin, içine kapalı, dar, öncü politik örgütlenmelerden, komünist partilerin önderliğindeki ve işçi sınıfının işi çerçevesinde, işçi gençliğin her alandaki çıkarlarının savunulmasını kendine görev edinmiş [işçi gençliğin] kitle örgütlerine dönüşmesini karara bağlamıştı. Ama KGÖ'lerin politik örgütler olarak kalması ve politik mücadelede yer almaları onların faaliyetlerinin temelini oluşturacaktı. Günlük ekonomik gereksinimler için ve burjuva militarizmine karşı mücadelenin, işçi gençliğin geniş kitlelerinin uyandırılıp saflara katılmasında en önemli ve dolaysız silâh [yol] olduğu tespit edilmişti. Örgütlenme noktasında, yeni görevlere denk düşen çalışma biçimlerinin ve örgüt faaliyetlerinin geliştirilmesi istenmişti.

Örgüt içinde planlı komünist eğitim çalışmalarının başlatılması ve örgüte dahil olmayan gençlik

(kesimi) için de, kitle eğitim çalışmalarının kaçınılmazlığı özellikle belirtilmişti.

Ancak uzun ve zor bir çalışma ile gerçekleştirilebilecek 2. Dünya Kongresi kararlarının uygulanması sırasında, gerçekleştirilmesi istenen görevlerin, birçok örgüt için yeni [alışılmadık] olması türünden zorluklar ortaya çıktı. Keza, üye sayısına olumsuz etki yapan ekonomik kriz (fakirleşme, işsizlik) ve gerici saldırının giderek artması da, bazı örgütleri illegaliteye zorladı ve [onları] küçülttü. Devrimci dalganın zaman zaman hızından kaybetmesi işçi sınıfı ve emekçiler devrimci' ruh halinin zayıflaması, işçi gençliği de karamsarlığa itti ve [onun] bu dönemdeki genel havasını, politik ilgiyi azaltma [depolitizasyon] yönünde değiştirdi. Eşzamanlı olarak burjuvazi ve sosyal-demokrasi de, çalışan gençliğin örgütlenmesini etkileme çabalarını artırdı. Komünist Gençlik Örgütleri Komünist Gençlik Enternasyonali'nin 2. Dünya Kongresi'nden bu yana, komünist partilere tabi olmayı her yerde gerçekleştirdilerse de, uluslararası kongre kararlarının eksiksiz uygulanması anlamında parti ve gençliğin karşılıklı konumları tam olarak hayata geçirilememiştir. Özellikle partinin gençlik örgütüne işini yaparken vermesi gereken destek, çoğu zaman yeterli düzeyde olmamıştır. Komünist Gençlik Enternasyonali'nin çabaları sonucu, son 15 ay içinde, birçok komünist gençlik örgütü yapılanmalarının 2. Dünya Kongresi kararları uyarınca değiştirilmesi, böylelikle de kitle örgütlerine dönüşümlerinde [kitleselleşmelerinde] önemli koşulların gerçekleştirilmesi yolunda ciddi pratik adımlar atılmıştır. Bir dizi ülkenin komünist gençlik

örgütleri, işçi gençliğin ekonomik ve politik mücadele istemlerinin propagandasını yaparak, kendilerine geniş kitleleri etkileme olanağını sağlayacak olan yolu açmışlardır; [bunlar] daha şimdiden bir dizi kampanya ve somut eylemi örgütleyip gerçekleştirmişlerdir.

Ancak nicel genişleme, kitlelerle kaynaşma ve kitlelere devamlı etkide bulunarak onlara öncülük etme noktalarında bir kitle örgütüne dönüşmede gösterilemeyen kesinlik KGÖ'lerin gelecekteki önemli görevlerini de ortaya koymuştur.

2) Sermayenin saldırısı, bütün hışmıyla, çalışan gençliği de vurmuştur. Ücret kesintileri, çalışma sürelerindeki uzamalar, işsizlik, azgın sömürü onları [çalışan gençliği] sadece yetişkin işçiler kadar etkilemekle kalmayıp çok daha farklı biçim ve yan etkilerle ortaya çıkmaktadır. Çalışan gençlik böylelikle sonuna dek harcanarak, yetişkin işçilere karşı ücret düşürücü, grev kırıcı ve onların işsizliğini artırıcı faktör olarak kullanılmaktadır. Bütün işçi sınıfı için korkunç koşullar ayakta tutulmakta ve reformist sendika büroksisinin ihanet dolu tavrı ile de çalışan gençliğin çıkarlarını dikkate almayıp onu [çalışan gençliği] feda eden ve genç işçi kitlelerini yetişkin işçilerin mücadelelerinden uzakta tutan hareketleri ile bunu [korkunç koşulları] daha da keskinleştirmektedir. Evet, çoğu zaman [işçi gençliğin] sendikaya girmesi bile engellenmektedir. Burjuva militarizminin yükselmesi ile birlikte, kapitalizmin silah kılıfına sokulan ve gelecek emperyalist savaşlarda kendilerine top mermisi rolü verilmiş olan genç işçi ve köylülerin ıstırapları da artmaktadır. Gericilik

özellikle Avrupa gençliği arasında tahribat yapmakta hatta komünist partilerin bulunduğu yerlerde bile KGÖ kurma hakkını elinden almaktadır.

Her iki sosyal-demokrat gençlik enternasyonali de şu ana dek, çalışan gençliğin ihtiyaçlarına cevap vermekte pasif kaldılar ve kendi aralarında bir cephe kurarak, yetişkin işçilerle bütün işçi gençliğin bir arada mücadele etmesine ilişkin kitlesel isteği susturmaya çalıştılar. Oluşturulan bu cephe sırf işçi gençliğin ezilmiş kitlelerini mücadeleden ve işçi gençliğin birleşik cephesinden uzaklaştırmakla kalmayıp, doğrudan Komünist Enternasyonal'e karşı yönlendirilmişti ve sosyal-demokrat gençlik enternasyonallerinin şu sıra gerçekleşmekte olan kaynaşmalarıyla sonuçlanacaktı.

Komünist Enternasyonal, genç ve yetişkin işçiler arasındaki birleşik cephenin gerekliliğini açıklar ve komünist partilerle dünyadaki tüm işçileri, çalışan gençliğin, sermayenin saldırısına, burjuva militarizmine karşı mücadelesindeki istemlerini ve tepkisini enerjik bir şekilde destekleyip korumaya çağırır.

O [Komünist Enternasyonal], Komünist Gençlik Enternasyonali'nin, "bütün işçi sınıfının birleşik cephesi" adına, "çalışan gençliğin birleşik cephesi" için ve "genç-yetişkin işçilerin ortaklaşa birleşik cephesi" için hayati önem taşıyan istemler uğruna mücadesinde selamlar ve ona tam desteği garanti eder. İşçi gençliği derin bir yoksulluğa düşürme tehdidini savuran, işçi gençliği militarizmin ve faşizmin savunmasız bir kurbanı yapmaya çalışan sermaye, saldırısının karşısında bütün işçi sınıfının kararlı ve çelikten direnişini bulmak zorundadır.

3) Komünist gençlik hareketinin, kitleleri fethetme ve eğitme yolunda, önüne çıkacak görev ve işlerin üstesinden gelebilmesi için, komünist partinin anlayışına ve kuvvetli desteğine ihtiyacı vardır.

Parti ve gençliğin her alandaki samimi işbirliği ve KGÖ'lerin, partilerin politik hayatına çekilmesi ile komünist gençlik hareketindeki politik ilgi ve politik güçler canlı tutulmalıdır. Çünkü bunlar [KGÖ'ler], komünist partinin mücadelesi ve Komünist Enternasyonal kararlarının hayata geçilirmesindeki işler açısından vazgeçilmez; sağlıklı bir komünist gençlik hareketi için de temel unsurdur. Komünist partiler, komünist gençliğe örgütlenmeye ilişkin yardımlarda bulunmalıdırlar. [Komünist partiler] Genç üyelerini komünist gençliğe aktararak nispeten genç üyelerini komünist gençlik içinde çalışmaya seferber etmeli ve parti örgütlerinin bulunduğu yerlerde gençlik propaganda örgütleri kurmalıdırlar. KGÖ'lerin asıl görevinin, çalışmalarının ağırlık noktasını, çalışan gençliğin geniş kitlelerine kaydırmak olduğundan hareketle, komünist partiler, komünist gençliğin işletmelerdeki organlarının (hücre ve fraksiyonlar) ve sendikalardaki fraksiyonlarının kurulup çalışmasını sağlamalıdırlar. Parti ve gençliğin, bütün alt organlarda (hücreler, semt komiteleri, il komiteleri, merkez komiteleri, kongreler, fraksiyonlar v.b) karşılıklı temsilinin hayata geçirilmesi zorunludur.

KGÖ'ler ekonomik propagandalarını güçlendirerek, işçi gençliğin hayati sorunlarıyla sürekli ve somut olarak uğraşarak, [işçi gençliğin] çıkarlarını günbe gün duraksamadan savunarak, işçi gençlik kitlelerine kök salmalı ve onları yetişkin işçilerle ay-

nı mücadeleye katmalıdır. Bu yüzden komünist partiler komünist gençliğin sendika, okul, işletme hücre ve fraksiyonlarındaki işini şiddetle desteklemeli ve sendikalarda komünist parti üyeleriyle komünist gençlik üyeleri arasında kuvvetli bir işbirliği sağlanmalıdır. Parti üyelerinin sendikalardaki görevleri özellikle, genç işçi ve çırakların sendikalarda eşit haklara sahip olmasını, üyelik aidatlarının indirilmesini, işçi gençliğin istemlerinin de sendikal mücadelede temsil edilmesini ve toplu iş sözleşmelerinin v.b. bittiği dönemlerde çalışan gençliğin de gözönünde bulundurulmasını sağlamaktır. Komünist partiler, KGÖ'lerinin ekonomik ve sendikal mücadelesini, onların [KGÖ'lerin] eylemlerinin propaganda edilmesi ve aktif olarak desteklenmesi yoluyla ve onların istemlerini, kendi [KP'lerin] günlük mücadele esaslarına katarak desteklemeli ve teşvik etmelidirler.

Emperyalist savaş tehlikesinin büyümesi ve tepkinin kuvvetlenmesi karşısında komünist partiler pratik ve kararlı yönetimini üstlenmek zorunda oldukları, KGÖ'lerin antimilitarist savaşında onlara [KGÖ'lere] en büyük desteği vermelidirler. KGÖ'ler ise, işçi sınıfının faşizme karşı savunulmasında partinin emrindeki en coşkulu savaşçılar olmalıdırlar.

Komünist eğitim çalışmaları, KGÖ'lerin geniş kitle örgütlerine dönüşmesiyle çok büyük önem kazanmaktadır. Çünkü kitlelerin kazanılmasıyla onların komünist tarzda eğitimine ve yetiştirilmesine duyulan ihtiyaç artmaktadır. KGÖ'lerin eğitim çalışmaları için özel ve bağımsız bir örgütlenme gereklidir ve [eğitim çalışmaları] plana uygun bir şekilde gerçekleştirilmelidir. Parti tarafından hizmete sunulacak yeterli eğitim elemanı ve materyali, komünist gençliğin okul ve kurslarının örgütlenmesinde yapı-

labilecek yardımlar, parti okullarında komünist gençlik için yerlerin açılması, parti basımevinin programa gençlik yazılarını da dahil etmesi konularında komünist gençliğe gerekli destek sağlanmalıdır.

Kongre, parti basınının KGÖ'lerin mücadelesini, gerek düzenli olarak çıkarılacak gençlik eki ve bölümleriyle, gerekse gazetenin diğer kısımlarında işçi gençliğin hayatını ve mücadelesini devamlı gözönünde bulundurarak, bu zamana kadar yaptığından daha fazla desteklenmesini gerekli görmektedir.

Burjuva dünyası, çabalarının, yetişkin işçilerin sınıf bilinci ve devrimci işçi gençlik tarafından boşa çıkartılması üzerine, özellikle işçi sınıfının çocuklarını zehirlemeye ve [sınıfına] yabancılaştırmaya çalışıyor. Bu yüzden komünist çocuk gruplarının örgütlenip geliştirilmesi büyük önem kazanıyor. Bunlar örgütsel olarak gençliğe tabi olup gençlik tarafından yönetilmelidir. Parti de bu işi, yardımcı kuvvetler katarak ve "çocuk grubu merkezi"nde yer alarak desteklemelidir. KGÖ'lerin çeşitli ülkelerde çıkartmaya başladığı komünist çocuk basını, partinin yardımını görmelidir.

Parti ile komünist gençliğin samimi işbirliğinin özellikle gerekli olduğu ülkeler, gericiliğin komünist hareketi illegaliteye zorladığı ülkelerdir.

4) Kongre, işçi gençlik kitlelerinin kazanılmasında, komünist çalışmaların özel önemini vurgulayarak, Komünist Gençlik Enternasyonali'nin sahip olduğu özel anlamı öne çıkarmakta ve onu [KGE'yi]. Komünist Enternasyonal'in günümüzdeki en coşkulu savaşçısını ve gelecek için hazır duran yedek ordusunu selamlamaktadır!

KOMÜNİST ENTERNASYONAL VE KOMÜNİST GENÇLİK HAREKETİ ÜZERİNE KARAR

(12Temmuz1921'deki III. Dünya Kongresi'nin 24. oturumunda kabul edilmiştir)

1) Sosyalist gençlik hareketi, işçi gençliğin artan kapitalist sömürü ve burjuva militarizminin kendisinden yararlanmasının oluşturduğu baskı altında; işçi gençliği, (burjuva) sivil-milliyetçi ideoloji ile zehirleme çabalarına ve işçi gençliğin ekonomik, politik ve kültürel istemlerinin birçok ülkenin sosyal-demokrat parti ve sendikaları tarafından gözardı edilmesine bir tepki olarak ortaya çıkmıştır.

Sosyalist gençlik örgütlerinin kurulması çoğu ülkede, oportünist ve reformist eğilimleri giderek artan sosyal-demokrat parti ve sendikaların yardımı olmaksızın, hatta bazı ülkelerde de onlara rağmen gerçekleşmiştir. Reformist sosyal-demokrat parti ve sendikalar, bağımsız devrimci sosyalist gençlik örgütlerinin yükselmesini, kendi oportünist politikaları için ciddi bir tehlike olarak gördüler. Bürokratik engeller aracılığıyla her türlü bağımsızlığına set çekerek, gençlik hareketini bastırmaya, karakterini değiştirmeye ve kendi politikalarına uydurmaya çalıştılar.

2) Emperyalist savaş ve çoğu ülkedeki sosyal-demokrat partilerin bu savaşa bakışı, sosyal-demokrat partiler ile uluslararası devrimci gençlik örgütleri arasında varolan karşıtlıkları derinleştirmek, hatta onları anlaşmazlığa düşürmek zorundaydı. Savaş sırasındaki yer değiştirmeler, cephe hizmetleri, savaş endüstrisinin katmerli sömürüsü ve cephe gerisinin de askerileştirilmesi sonucu işçi gençliğin durumu dayanılmayacak derecede kötüleştirildi. Sosyalist gençliğin en iyi bölümü savaşa ve milliyteçiliğe karşı tavır alarak, sosyal-demokrat partilerden ayrıldı ve kendi politik faaliyetlerini yürütmeye koyuldu.

Uluslararası Gençlik Konferansı,
Bern 1915, Jena 1916.

KOMÜNİST GENÇLİK ENTERNASYONALİÜZERİNE TEZLER

IV. Dünya Kongresi'nden bu yana Komünist Gençlik Enternasyonali'nin gelişiminin sonuçları:

1) IV. [Komintern] Dünya Kongresi'nin kararlarıyla fikir birliği içinde ve KGE'nin II. Dünya Kongresi'nin önüne, daha çok genel anlamda, koymuş olduğu "Kitlelere!" görevi doğrultusunda, KGE III. Kongresi;

—Örgütlenmeye ilişkin temel kavramları ve çalışan gençliğin kitle örgütünün çalışmasının içeriğini ve yöntemlerini daha somut belirleyerek,

—Örgütün temelini, işletmelerde oluşturulacak hücrelere kaydırmayı en önemli ve acil görev olarak belirleyerek,

—Komünist Gençlik örgütlerinin komünist parti ve işçi sınıfının mücadelesine ve sorunlarına daha etkin katılarak politize olmalarının aciliyetinin altını çizerek,

—ve [KGÖ'lerin] önlerine acil somut görevler olarak, burjuva militarizmine, savaş tehlikesine ve sermayenin saldırısına karşı savaşmayı koyarak, bu [KGE II. Dünya Kongresi 'nin koyduğu] görevleri somutlaştırmıştır.

2) KGÖ'lerin kapanmış olan dönemdeki gelişimleri, bu kararların doğruluğunu ve gerekliliğini net bir şekilde ispatlamıştır. Kararlar doğruluklarını

gösterdiler ve komünist gençlik birliklerinin işçi gençliğin kitle örgütlerine dönüşümünün olanaklarını sağladılar. KGE'i, KGB'lerin çalışan gençliğin kitle örgütlerine dönüşmeleri konusunda nihai adımlar attılar. Bu kendini, önde gelen KGB lerin çoğunda, durdurulmayan ve nicel anlamdaki artışı da içeren yükselişlerinde gösterdi. Bu yükselişin değeri, sözde "sosyalist" gençlik hareketlerinde tespit edilen düşüşle aynı zamana denk gelmesinde yatmaktadır. KGB'ler, II. ve III. Dünya Kongresi kararlarını enerjik bir şekilde uygulamaya, nesnel devrimci durumu da dikkate alarak, devam ederlerse, bu yükselişin tesadüfi ve geçici değil aksine kalıcı olduğu, KGB'lerin çalışan gençliğin kitlesel hareketine dönüşecekleri ve böylelikle de "sosyal" ve "sosyalist" bayrak altında süzülen gençlik birliklerinin bertaraf edildikleri görülecektir.

3. En önemli sonuçlar şu alanlarda alındı:

a) KGB'lerin politik faaliyetleri ve işçi sınıfı ile komünist partilerin mücadele ve problemlerine katılımları arttı. KGB'lerin izlediği politik çizgi yerinde ve iyiydi. KGB'ler Komitern saflarındaki en iyi öncü ve savaşçılar olarak özellikle birçok ülkede ortaya çıkan oportünist eğilimlere karşı mücadelede kendilerini ispatladılar.

b) İşletme hücreleri temelinde yeniden yapılanma konusunda KGB'ler sadece üyelerinin ideolojik anlamda farklılaşmasını sağlamakla kalmadılar, birkaç önemli Birlik'te hareketin yapılanmasının tamamıyla bu yeni temelde gerçekleşmesi için gerekli ön koşulları da yarattılar. KGB'ler ve KGE bu faaliyetlerin öncü neferleriydi ve bu görevi ele almakla komünist partilere ve Komintern'e çok önemli yardımda bulundular; ayrıca kendilerine önemli tecrübeler kazandırdılar.

c) Komünist Enternasyonal, KGE'nin savaş ve emperyalizme karşı, burjuva ordusunda çalışmaya karşı mücadele alanındaki fedakarca inisiyatif ve faaliyetini hayranlıkla selamlar. İşgal altındaki Almanya'da (Ruhr bölgesi işgali) bulunan işgalci ordu içindeki faaliyetler, bu alanda yapılmış ilk somut ve kararlılıkla yürütülen uluslararası çalışmadır. Fransız ordusunda Fransız KGB'nin yürüttüğü aktif çaşma da ileriye doğru atılmış bir adımdır. KGE, bu tür çalışmaların en zor koşullarda dahi mümkün ve etkili olabileceğini kanıtlamıştır.

d) KGE, kalıcı bir merkeze sahip, uluslararası ve koordine yönetimli bir dünya örgütü olma yolunda da büyük adımlar atmıştır. En önemli KGB'lerin nicel büyümelerin yanısıra, Komintern, çalışan gençliğin en geniş kitlelerine olan etkisinin gittikçe arttığını ve ülkelerdeki KGB'lerin bir dünya gençlik birliği olma yolundaki birleşmesini tesbit etmiştir.

Bu görev esnasında, KGB'lerin komünist partilerden gördüğü destek yetersiz kalmıştır. Bazı partiler (örneğin: Rusya, Fransa, Almanya gibi) komünist gençliğin çalışmalarını var güçleriyle desteklerken, KGB'ler görevlerini yerine getirmeden önce, partilerin dolayısıyla da parti yönetimlerinin kısmen şiddetli direncini kırmak zorunda kaldılar. (Örneğin antimilitarizm alanında —Polonya'da parti komünist gençliğin antimilitarist çalışmasını desteklememiştir— İsveç'de, KGB'ler ve KGE parti yönetimimin çoğunluğu tarafından Komünist Enternasyonal çizgisini savundukları için saldırıya maruz kalmışlardır —Çekoslavakya'da parti KGB'nin işletme hücreleri faaliyetini engellemiştir— Balkanlar'da... benzer durumlar.) Komintern III. Kongresinin KGB'lerin örgütsel bağımsızlığına ilişkin kararları da tümüyle gerçekleştirilememiştir.

4) KGB'ler bazı alanlarda faaliyetlerini çeşitlendirmede yetersiz kalmışlardır. Böylelikle KGB'lerin sermayenin saldırısına ve çalışan gençliğin iktisadi sefalete sürüklenmesine karşı mücadeleleri, yanı sıra KGB'lerin sendikalardaki faaliyetleri, bir kaç ülke haricinde, oldukça zayıf kalmıştır. Eğitim çalışmaları da, kuvvetli gençleşmenin, çok sayıda yeni üyenin katılımının, bu alanın sunduğu çok daha büyük mücadele görevlerini dayatmalarına denk düşen biçimde olmamıştır. Bunda da KP'lerin desteklerinin zayıflığı rol oynamıştır. Özel yöntemlerle yürütülmesi gereken, kırsal gençliğin kazanılması çalışmaları çok sınırlı kalmıştır. Kapanan dönemde, yeni oluşmaya başlayan faşist gençlik hareketine ve Hıristiyan [dinci gerici [ç.n.] gençlik birliklerine karşı savaşım da yeterince gerçekleştirilememiştir.

II. KOMÜNİST GENÇLİK ENTERNASYONALİ'NİN BUNDAN SONRAKİ GÖREVLERİ:

5) KGE'nin gelişimini son dönemdeki sonuçları ışığında V. Kongre, KGE II. ve III. Dünya Kongrelerinin ve Komintern III. Kongresi'nin gençlik hareketi

hakkındaki kararlarının doğruluğunun ortaya çıktığını ve bunun pratikte de kanıtlandığını tespit eder. KGE ve seksiyonları faaliyetlerini KGE III. ve IV. Kongresi ve KE III. Kongresi kararları ışığında devam ettirmeli ve KGÖ'lerin ve KGE'nin gerçekten Leninist örgütlere, Bolşevizmin dayanak noktalarına dönüşmeleri için bir an önce somut adımlar atmalıdırlar.' KGB'lerin bolşevikleştirilmesi KGE'nin ana görevi ve [KGE'nin] tüm birlik çalışmalarındaki çıkış noktası olmalıdır. KGB lerin bolşevikleştirilmesi, her şeyden önce ve bugüne dek olandan çok daha enerjik bir biçimde, KGB'lerin işçi gençliğin kitle örgütlerine dönüşmesinde somutlanmalıdır. İşçi gençliğin bilincinde, KGB'lerin, işçi gençliğin yegâne örgütlenmeleri oldukları ve işçi gençliğin en geniş kesimlerinin çıkarlarının savunucusu ve öncüsü oldukları fikri kök salmalıdır./KGB'lerin aynı zamanda, saflarında örgütlenmiş gençliği gerçek genç Leninistlere dönüştürme görevi de vardır. KGB'ler, bütün üyelerinin Lenin'in üyelerinin Lenin'in temel öğretilerini ve taktiklerini iyi bilmesinden ve leninizmin yöntemlerini iyi uygulamayı becermesinden sorumludurlar. Leninist eğitim KGB'lere ve komünist partiyle işçi sınıfının mücadelelerine aktif katılımla ve bu katılımın pratik kitle çalışması ve teorik eğitimle birleştirilmesinde somutlanmalıdır. KGE, devamlı bir şekilde, merkezileşmenin, uluslararası disiplinin, birliğin ve kitlelere kök salmanın ve işçi sınıfının tüm ezilenlerin öncüsü olduğu mantığının temellerini birimlerinde oturtmalı; fakir köylü gençliğin ve sömürge ülkelerdeki baskı altına alınmış gençliğin en geniş kesimlerini uluslararası işçi sınıfının savaşan saflarına katmalıdır.

6) Bu sırada KGB'ler özellikle şu sorunlara çok dikkat etmelidirler: KP yaşantısına ve işçi sınıfının

mücadelesine sıkı bir katılım (politik aktivite). İşletme hücreleri temelinde bir reorganizasyon, burjuva ordusunda aktif çalışma ve savaş tehditlerine karşı mücadele, iç savaş (halk savaşı) görevleri için pratikte hazırlanma (sistematik askeri eğtim), ekonomik-sendikal faaliyet. Kır gençliği içinde faaliyet, eğitim faaliyetleri.

a) Politik faaliyet. Yeterli dereceye ulaşamadığı yerlerde kuvvetlendirilmelidir. Politik faaliyet KGB'lerin KP ile en yakın temas ve onun öncülüğünde işçi sınıfının tüm savaşımlarına katılması ve çalışan gençliği onun [işçi sınıfının] için harekete geçirmesiyle; KGB'lerin KP ve KE'nin tüm problemlerinin tartışılması ve çözümlenmesi aşamalarına ve genelde de parti hayatına aktif katılım göstermeleriyle tanımlanır. Politik faaliyet KGB'lerin diğer görevlerinden farklı bir öneme sahip değildir, ancak özünde bütün işlere sızar ve KGB'leri Leninist anlamda etkiler. Komünist gençliğin tüm görevleri için temel ve yöntem oluşturur.

İşçi sınıfının savaş cephesinin kuvvetlenmesi ve kendi saflarındaki politik yeteneğe sahip yeni savaşçıların eğitim anlamına geldiğinden komünist partiler, KGB'lerin politik faaliyetlerini artırmak [geliştirmek] için var güçlerini harcamalıdırlar.

b) İşletme hücrelerinin oluşturulmsında KGB'ler başlanmış faaliyetleri enerjik bir şekilde sürdürmelidirler. Ama bunu yaparken de yeni temel üzerinde yeniden yapılanmayı bir an evvel başarmalıdırlar. Gelecek dünya kongresine dek, "işletme hücreleri temelinde yapılanma", her genç komünistin şevkle uyguladığı şiarı olmalıdır.

c) Ordu içindeki çalışmalar ve yeni savaşlara karşı mücadele faaliyetleri KGB'ler tarafından gelecekte de enerjik bir şekilde ve duraklamaksızın de-

vam ettirilmelidir. Bu çok acil ve uluslararası durum ile devrimci perspektifin çıkarsadığı bir buyruktur. Almanya ve Fransa'nın işgâl altındaki bölgelerinde görüldüğü üzere, basit propagandadan somut çalışmaya geçişin başlangıcı, bir an önce uluslarası hale dönüştürülmelidir. KGB'ler, Leninist bir şiar olan, burjuva ordusunda hücreler oluşturma işine, özel bir dikkat ve güç harcamalıdırlar. KGB'ler çalışan gençliğin geniş kitlelerini, yeni emperyalist savaşlara karşı harekete geçirmek için, bütün kuvvetlerini harcamalıdırlar. Sosyal demokratların ikiyüzlü ve kafa karıştırıcı "savaşın başlamasını engellemek için genel grev" şiarına karşı KGB'lerin propagandası, savaşların gerçek nedenleri ve başlamış emperyalist savaşları emperyalist ülkeledeki bir içi savaşa dönüştürmenin ve bu iş için burjuva ordularında devrimci çalışma yürütmenin gereklilikleri üzerine olmalıdır.

d) Yakın veya uzak gelecekte bazı ülkelerde kaçınılmaz hale gelecek olan, egemenlik için dolaysız savaşlar dönemi öncesi KGE bu dönemdeki görevlerinin gözden geçirilmesini önüne koymalıdır. Bu sırada KGE Eylül'de Bulgaristan'da, Ekim'de Almanya'da kazanılmış deneyimleri ciddiyetle incelemeli ve bu incelemeler üzerine kurul, KP'ler öncülüğünde [yönetiminde] bir ön hazırlık çalışmasını ilgili KGB'lerde uygulamalıdır. Özellikle KP yönetiminde gerçekleşecek olan, komünist gençlik üyelerinin sistematik askeri bir eğitim ve gelişimi, gereklilik göstermektedir.

e) Önümüzdeki dönemde ekonomik-sendikal mücadele daha kuvvetli dolayısıyla daha kararlı bir şekilde yürütülmelidir. KGB'ler, çalışan gençliğin maddi ve kültürel çıkarlarının savunulmasında ve temsil edilmesinde yalın propagandayı aşıp gerçek

mücadelenin başlatılması aşamasına ulaşmalıdırlar. Reformist sendikalar içindeki çalışmalarını ve bunları devrimcileştirmek için uğraşılarını da bu amaç doğrultusunda güçlendirmelidirler. Bütün sendikalardaki KGB üyelerinin bulunduğu bölümlerini geliştirmeli ve her türlü genç/yaşlı ayırımını (özellikle gençlik seksiyonları şeklinde olanları) prensip olarak enerjik bir şekilde yok etmelidirler. Bunu da, sendikalara ve yetişkin işçilere, çalışan gençliğin yegâne kitle örgütü olma yolundaki KGB'lerin, çalışan gençliğin çıkarlarını savunma işini, tün proletaryanın mücadelesi çerçevesinde yerine getireceği ve getirdiği, somut örneğini vererek yapar. KGB'ler, çalışan gençliğin çıkarları için mücadele edecek tek [sendikal] örgüt olacağından emin olduğu ve en yakın [samimi] ortak çalışmayı yapacağı kızıl sendikalara da bu şekilde [bkz. bir önceki cümle ç.n.] davranır. Sendikalardaki komünistler, KGB'lerin işçi sınıfının ekonomik olduğu kadar diğer çıkarlarını da savunan örgütler olduğunun, sendikalarca ve yetişkin işçilerce kabul edilmesi için çalışırlar. Komünist fraksiyonlar, sendikaların çeşitli makam ve organlarının seçiminde komünist gençlik üyelerinin seçilmesi için de çaba harcamalı ve onları kendi listelerinden aday göstermelidirler.

f) Çoğu ülkedeki proletarya devriminin zafere ulaşması için varlığı kaçınılmaz olan kırdaki çalışan gençliğin kazanılması da çok önemlidir. Bu faaliyete ise daha birçok ülkede pratik olarak başlanması gerekmektedir.

g) KGB'ler, çalışan gençliğin kitlelerini etrafına topladıkça, bunlarla sistematik şekilde Leninist bir eğitim çalışması yürütmesinin gerektiğinin bilincinde olmalıdır. Bu olmaksızın KGB'ler yüzeyselleşme ve mücadeleleriyle faaliyetlerinin komünist ana ka-

rakterini kaybetme (silikleşme) tehlikesi beklemektedir. Önümüzdeki dönemdeki eğitim çalısması her şeyden önce politik bir eğitim çalısması olmalıdır. [Eğitim çalışmaları] Genç Komünistlere Lenin'in teorik ve pratik mirasını üzerine alıp devam ettirme yetisini kazandırmalıdır. KGE ile KGB'lerin bu Leninist eğitimi yerine getirmeleri büyük ölçüde komintern ile komünist partilerin onlara vereceği desteğin derecesine bağlı olacaktır. Bu desteği mümkün kılmak Enternasyonal'in en acil görevlerinden birisidir. Din karşıtı aydınlatma çalışmalarına da düzenli bir şekilde ilgi gösterilmesi gerekmektedir.

7) KGB'lerin yoğunlaşmaları gereken bu görevler dışındaki faaliyetlerin de ihmal edilmemesi gerekmektedir.

KGB'ler, özellikle faşist örgütlere, sosyal-demokrat gençlik ve dinci birliklerine karşı mücadelelerini nihai amaçlarının onları yok etmek olduğunu kafalarında netleştirerek tüm şiddetiyle sürdürmelidirler.

KGB'lerin burjuvazinin baskı çabalarına ve olası illegalite dönemlerine karşı hazırlık çalışmalarını da ihmal etmemesi gerekmektedir.

Çalışma yaşındaki yerli çocuklarını sarsma ve onları KGE'ye katma amaçlı emperyalist ülkelere bağımlı sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki faaliyetler de enerjik bir şekilde sürdürülmelidir. Aynı zamanda Komintern çizgisi doğrultusunda KGB'ler, sömürge, yarı-sömürge, dominyon ve doğu ülkelerinin ulusal özgürlükleri için çarpışan gençlik kesimini de toplamalı ve uluslararası işçi sınıfının özgürlük savaşı saflarına kazanmalıdır.

Burjuva spor klüplerine karşı ve işçi spor kulüpleri için sürekli ve sıkı bir savaşım da gereklidir. İşçi

jimnastik ve spor kulüplerinin bulunmadığı yerlerde, komünist gençlik bunları oluşturmak için uğraşmalıdır. Varolan işçi spor kulüplerinde kızıl spor enternasyonali için canlı propaganda yapmalıdırlar.

KGB'lerce yeterli ilgi gösterilmeyen bir konu da, büyük önem arzeden çocuklar arasındaki faaliyetlerdir. Bu, proleter çocuklarının kendi sınıflarının mücadelesine sokulmasını hedefleyen komünist eğitim ve yetiştirme temelinde gerçekleştirilmelidir. KÇB (Komünist Çocuk Birlikleri) KGB'ler tabi olmalıdır.

8. Bütün bu görevler KGE ve seksiyonları tarafından, sadece komünist partiler onlara yeterince yardım edebildikleri durumlarda, eksiksiz yerine getirilecektir. KGE ve seksiyonlarının desteklenmesi yakın gelecekte komintern ve komünist partiler'in en acil görevleri arasında yer alacaktır. Bu görevi yerine getirmek, hem çalışan gençliğin geniş kitlelerini komünizme kazandırmak hem de komünist partilere bilinçli ve sağlam Leninistlerden oluşmuş yeni kadrolar [Kaders] kazandırmak anlamına gelir.

Tek tek de bu görevlerden, KGB'ler ile üyelerinin, KP'lerin politik faaliyetlerine ve işçi sınıfının mücadelelerine katılmaları ve yardım etmeleri; KP'ler ile Komintern 'in problemlerinin çözümlenmesinde [KGB'ler ile üyelerinin] etkin olmaları gerektiği sonucu çıkar. Partinin işletme hücrelerinin, semt komitelerinin, il komitelerinin faaliyet yürüttüğü ama komünist gençliğin bu tür örgütlenmeye sahip olmadığı yerlerde, parti örgütleri komünist gençliği oluşturmalıdır [meydana getirmelidir] ve komünist gençlik de parti örgütlenmesinin olmadığı yerlerde, bu örgütlenmelerin oluşturulmasına var güçleriyle destek olmalıdır. Komünist partilerin işletmelerdeki hücreleri ve sendikalardaki fraksiyonları, komünist

gençliğin ekonomik mücadele faaliyetlerinde ve diğer görevlerin yerine getirilmesinde, komünist gençliğe en etkin desteği vermelidirler. KGB'lerin ve KGE'nin ordu içindeki faaliyetlerinde ve yeni savaşlara karşı mücadelelerinde desteklenmeleri özel önem taşır. Proleter devriminin zafere ulaşmasındaki kaçınılmaz ön koşullardan biri olan bu faaliyetlerin [bkz bir önceki cümle ç.n.] gerçekleşmesi ise, yalnızca komünist partilerin yönetimi ve işbirliği ile olur. Acil görevlerden birisi olan genç komünistlerin Leninist eğitimi de yine komünist parti tarafından yapılacak devamlı ve etkin yardıma bağlıdır.

9. KGB'ler komünist partilerle günden güne sıkılaşan ve kuvvetlenen ilişkilerini kurmak için ellerinden geleni yapmalıdırlar. KGB'leri sadece komünist partileri günlük faaliyetlerinde var güçle desteklemekle yetinmemeli, kendi saflarında da komünist parti için düzenli ve sistematik bir eğitim çalışması yürütmeli ve üyelerinin uygun yaşa geldiklerinde komünist parti üyeleri olacaklarının sorumluluğunu hissetmelidirler.

Böylelikle KGB'ler ve KGE, komünist partilere ve Komintern'e karşı taşıdıkları yükümlülükleri yerine getirecek ve Komintern'in kendilerinin [KGB'lerin ve KGE'nin] şimdiye dek oldukları gibi gelecekte de, Komünist Enternasyonal çizgisi ve kararlarının en iyi öncü savaşçıları ve savunucuları olacakları yollu beklentisini de haklı çıkaracaklardır.

Gençlik hareketinin örgütlenmesi, bugün de çözümlenmesi gereken bir sorun olarak duruyor. Bu konuda çok şey söylenmesine rağmen gençliğin örgütlenmesi üzerine darlıklar ve yanlış kavrayışlar hâlâ yaygın olarak varlığını sürdürüyor.
Gençliğin örgütlenmesi denilince ilk akla gelenin kitle örgütleri olması bunların başında geliyor. Gençliğin komünist örgütü komsomol *"unutuluyor"* ya da daha önemsiz, ikincil bir sorun olarak arkaya atılıyor. Oysa gençliğin temel örgütü **KOMSOMOLDUR** ve her zaman komünist gençliğin önündeki en önemli görev, komsomolu yaratmak ve güçlendirmek olmalıdır.